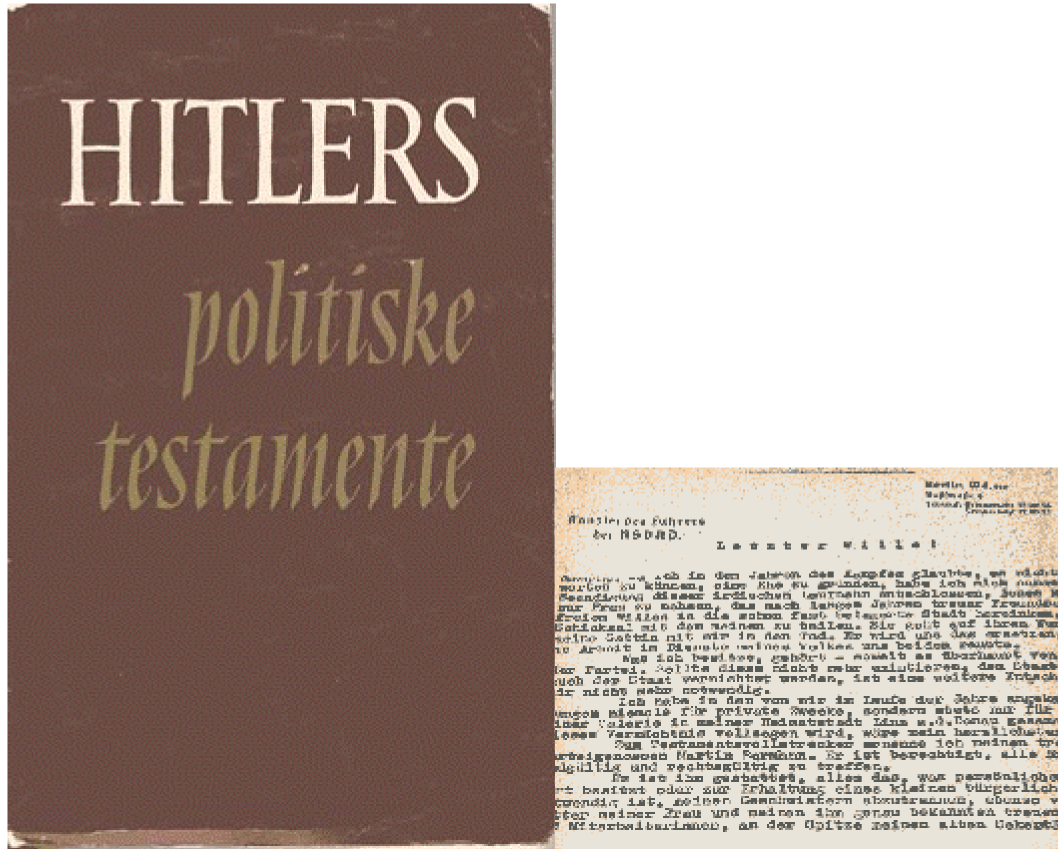

HOME

Hitlers politiske testamente

Editor's note

Francois Genoud

Hitlers politiske testamente omfatter 18 referater av førerens politiske og militære filesoferinger fra nederlagsvåren 1945, - 17 fra februar og 1 fra april. De er nedtegnet av Hitlers sekretær og utnevnte etterfølger *Martin Bormann* etter at han i februar hadde flyttet ned til Hitler i hans . bunker under det bombede Rikskanselliet. Først i år er de funnet og utgitt.

Disse papirene - førerens siste monologer i nederlagets time - gir oss svar på en rekke spørsmål som hittil ikke har kunnet besvares: hvordan så Hitler selv på sin og Tysklands skjebne, hvordan vurderte han utviklingen av krigen, hva trodde han om Tysklands og verdens fremtid?

Her kan vi følge ham i hans stadige grubling over politiske og strategiske feiltagelser, hans bitterhet over alle sveklinger og forrædere som hindret ham fra å seire - da først og fremst kampfellen Mussolini, hans dystre fremtidsperspektiver, hvor han faktisk bl. a. forutsier den kalde krigen mellom øst og vest.

1945

1

Pitt og Churchill. Pitt baner veien for Imperiets storhetstid. Churchill graver sin egen grav. Europa har mistet sitt supremati. Storbritannia burde godtatt en forhandlingsfred. Det Tredje Rike ble tvunget til å gå til krig. Ulykke og motgang - opphavet til de store opprør.

4. februar 1945

Det ser ut. til at Churchill oppfatter seg som en ny Pitt. For et merkverdig håp! Pitt var 34 år gammel. Churchill er dessverre en gammel mann som ikke greier annet enn bare såvidt å utføre ordrene fra denne sinnsyke person, Roosevelt.

I hvert fall lar ikke de to situasjonene seg på noen måte sammenlikne. Tenk et øyeblikk tilbake på forholdene på Pitts tid. Fra Englands standpunkt hadde han fullstendig rett når han avslo å innlate seg på noen byttehandel med Napoleon. Ved å bevare en fast holdning under umulige forhold, slik han gjorde det, trygget han for sitt land de sjansene det hadde til å spille den rollen som deretter tilfalt det i det 19. hundreåret. Det var en politikk som tok sikte på å bevare hans lands eksistens. Da Churchill derimot nektet å komme til forståelse med meg, dømte han sitt land til en selvmordspolitikk. Han har gjort de samme feilene som de generalene begår som prøver å føre en krig i samsvar med prinsippene fra den forrige krigen. Det er nå elementer til stede som det er umulig å innpasse i et slikt gammelt skjema. Den avgjørende nye faktor er tilstedeværelsen av de to gigantene - De Forente Stater og Russland. Pitts England sikret maktbalansen i verden ved å hindre at Europa vant hegemoniet - dvs. ved å hindre Napoleon fra å nå sitt mål. Churchills England burde derimot ha tillatt samlingen av Europa hvis det ønsket å bevare den samme maktbalansen.

I begynnelsen av denne krigen gjorde jeg mitt ytterste for å handle som om jeg trodde Churchill var i stand til å fatte sannheten i denne store politikk; og i sine klare øyeblikk var han faktisk i stand til å fatte den. Men nå har han i lang tid vært bundet på hender og føtter til den jødiske stridsvognen. Min hensikt med å prøve på å komme til forståelse med England var å unngå å skape en situasjon i Vesten som man ikke kunne rå bot på. Senere, da jeg angrep østover og stakk hull på den kommunistiske byllen, håpet jeg med dette igjen å tenne en gnist av sunn fornuft i Vestmaktenes hjerner. Jeg ga dem sjansen til uten å løfte en finger å gi et bidrag til en renselsesoperasjon der de trygt kunne latt den oppgave å. desinfisere Vesten ligge i våre hender alene. Men det hatet disse hyklerne føler for en mann som handler i god tro, er sterkere enn deres instinkt for selvoppholdelse. Jeg hadde undervurdert kraften i det jødiske herredømme over Churchills England. De foretrakk virkelig å omkomme ved passivitet framfor å akseptere nasjonalsosialismen i sin midte. Under press kunne de ha tålt en fasade av antisemittisme på vår side. Men vårt absolutt bestemte forsett om å rykke opp jødemakten med roten over hele verden var altfor sterk kost til at deres ømtålige mager kunne fordøye den!

Pitts geni lå i gjennomføringen av en realistisk politikk i samsvar med denne epokens vilkår, en politikk som tillot hans land å oppleve en virkelig helt uvanlig gjenreising og sikret det verdenssuprematiet i det nittende hundreåret.

Den servile etterapingen av denne politikken som Churchill nå driver - og da helt uten å ta hensyn til den kjensgjerning at forholdene ikke er det aller minste like - er en ren og skjeer absurditet. Faktum er at verden er gått framover siden Pitts dager! Gjennom et helt hundreår skjedde forandringene ganske visst langsomt; men den første krigen øket tempoet, og denne krigen har ført oss til presentering av regningene og til et endelig oppgjør!

I begynnelsen av det 19. hundreåret var det Europa alene som betydde noe fra et maktsynspunkt. De store asiatiske rikene var falt i en søvn som liknet dødens. Den Nye Verden var ennå ikke annet enn en utvekst på kanten av den gamle, og det var urimelig å vente at noen skulle ha forutsett den fabelaktige skjebne som ventet de 13 britiske koloniene som nettopp hadde vunnet friheten . . . Tretten! Jeg er ikke overtroisk, men den historien frister meg til å bli

det! Denne nye staten med fire millioner innbyggere, som vokste så umåtelig i løpet av 100 år at den alt ved begynnelsen av det 20. hundreåret var blitt en verdensmakt . . .!

I den avgjørende perioden mellom 1930 og 1940 var situasjonen helt forskjellig fra den som forelå på Pitts og Napoleons tid. Utmattet ved en stor krig hadde Europa mistet sin hedersplass, og dets førerrolle var ikke lenger anerkjent. Ennå var det et av tiltrekningssentrene på jorden, men ett som stadig tapte mere av sin betydning overfor den voksende makten hos De Forente Stater, den russisk-asiatiske kolossen og Den Oppgående Sols Rike.

Hvis Forsynet hadde bevilget det aldrende og svekkede Storbritannia en ny Pitt i sleden for denne jøderedne halv-amerikanske drukkenbolten, ville den nye Pitt straks ha innsett at Storbritannias tradisjonelle maktbalansepolitikk nå måtte bli ført på et annet plan, denne gang på et verdensplan. Istedenfor å holde liv i, fremkalle og oppflamme rivaliseringer i Europa, burde Storbritannia gjøre sitt ytterste for å oppmuntre til og få i stand en samling av Europa. Alliert. med et samlet Europa ville det da beholde en sjanse til å bli i stand til å spille rollen som voldgiftsmann i verdenspolitikken.

Alt som nå skjer, får en til å tro at Forsynet nå straffer Albion for dets gamle forbrytelser, de forbrytelser som hevet det til den makt det var. Når Churchill er dukket opp i en tid som er avgjørende både for Storbritannia og for Europa, er dette en straff Forsynet har valt. For den degenererte elite i Storbritannia er han nettopp den mannen den ønsker; og det er da blitt overlatt til denne senile klovnen å rå over et stort imperiums og samtidig hele Europas skjebne. Jeg tror det er et åpent spørsmål om det britiske folket trass i at aristokratiets degenerasjon har bevart de egenskaper som hittil har rettferdiggjort et britisk verdensherredømme. For min del tviler jeg på det, for det ser ikke ut til å ha reist seg noen reaksjon i folket mot de feil som er begått av nasjonens førere. Og likevel har det vært mange anledninger da Storbritannia godt kunne ha svinget modig over på en ny og mere fruktbar kurs.

Hadde Storbritannia ønsket det, kunne det gjort slutt på krigen i begynnelsen av 1941. I luften over London hadde det demonstrert for hele verden sin motstandsvilje, og på

kreditsiden hadde det de ydmykende nederlagene det hadde påført italienerne i Nord-Afrika. Det tradisjonelle Storbritannia ville ha sluttet fred. Men jødene ville ikke vite noe av det. Og deres lakeier, Churchill og Roosevelt, var der for å hindre det.

Fred på det tidspunktet ville imidlertid ha satt oss i stand til å hindre at amerikanerne blandet seg opp i europeiske saker. Under Rikets forerskap ville Europa raskt ha blitt samlet. Når først den jødiske giften var blitt renset ut, ville samlingen vært en lett sak. Frankrike og Italia som begge med få måneders mellomrom var blitt slått av de to germanske maktene, ville vært ute av veien. Begge ville vært nødt til å oppgi sine urimelige storhetsdrømmer. Samtidig ville de blitt nødt til å oppgi sine pretensjoner i Nord-Afrika og Det Nære Østen; og dette ville tillatt Europa å føre en modig vennskapspolitikk overfor Islam. Hva Storbritannia angår, kunne det, når det da var fridd for alle europeiske bekymringer, ha viet seg helt til sitt Imperiums trivsel. Og endelig kunne Tyskland, som fikk ryggen fri, ha kastet seg med liv og sjel over sin sentrale oppgave, det som er mitt eget mål og nasjonalsosialismens eksistensberettigelse - ødeleggelsen av bolsjevismen. Det ville ha medført erobringen av svære rom i østen, og disse ville igjen ha trygget det tyske folks trivsel i framtiden.

Naturlovene følger en logikk som ikke alltid nødvendigvis svarer til våre egne logiske forestillinger. Vi var selv innstilt på kompromisser. Vi var rede til å kaste våre krefter i vektskålen for å bevare Det Britiske Imperium - og alt dette, vel å merke, på en tid da jeg, for å si som sant er, følte meg mere sympatisk innstilt til den laveste hindu enn til noen av disse arrogante øymenneskene. Senere vil tyskerne være tilfreds over at de ikke ga noe bidrag til å opprettholde en foreldet tingenes tilstand som framtidens verden ville ha funnet det vanskelig å tilgi dem. Vi kan med sikkerhet fremsette en spådom - at hvordan enn resultatet blir av denne krigen, blir den slutten på Det Britiske Imperium. Det er blitt dødelig såret. Det britiske folks framtid består i å dø av svelt og tæring på sin forbannede øy.

Britenes hardnakkethet har ikke noe felles med den desperate motstanden som vårt rike har reist. For det første hadde Storbritannia frihet til å velge, og det var ikke noe som tvang det til å gå til krig. Og likevel - det gikk ikke

bare til krig, det fremkalte faktisk krigen. Jeg behøver vel ikke engang nevne at polakkene sikkert ikke ville følt seg kallet til å begå selvmord, dersom de ikke var blitt egget til det av de britiske og franske krigshisserne (som selv ble drevet fram av jødene). Selv da, etter at Storbritannia hadde begått denne første feilen, kunne det ha raket sine kastanjer ut av ilden, enten etter likvideringen av Polen eller etter Frankrikes nederlag. Det ville naturligvis ikke vært svært ærefullt av det å handle slik; men i den slags saker er ikke den britiske æresfølelsen altfor krevende. Alt Storbritannia behøvde å gjøre, var å legge skylden for frafallet på sine tidligere alliertes skuldre, akkurat slik som Frankrike gjorde overfor Belgia i 1940, og dessuten ville vi selv hjulpet det med å redde ansiktet.

I begynnelsen av 1941, etter at Storbritannias heldige operasjoner i Nord-Afrika hadde gjenreist dets prestisje, fikk det en enda gunstigere anledning til å trekke seg ut av spillet og slutte en forhandlingsfred med oss. Dere kan med god grunn spørre om det foretrakk å lystre ordrer fra sine jødiske og amerikanske allierte, folk som sannelig var mere glupske enn selv de verste av dets fiender? Jeg skal si dere det: Storbritannia førte ikke sin egen krig, det førte den krigen som dets uforsonlige allierte hadde påtvunget det.

Tyskland på sin side hadde ikke noe valg: Etter at vi først hadde erklært at det vi ønsket var omsider å samle alle tyskere i ett stort Rike og å sikre dem en virkelig uavhengighet - med andre ord, friheten til å leve sitt eget liv -, reiste alle våre fiender seg mot oss med en gang. Krigen ble uunngåelig, om ikke av noen annen grunn så fordi vi for å unngå den ville blitt tvunget til å forråde det tyske folks grunnleggende interesse. Når det angikk vårt eget folk, hverken kunne eller ville vi slå oss tilfreds med bare et ytre skinn av uavhengighet. Den slags er godt nok for svenskene og sveitserne som alltid er villige til å underskrive tvilsomme og innfløkte formuleringer, bare de samtidig kan fylle lommene. For den saks skyld kunne heller ikke Weimar-republikken gjøre krav på å ha mere høyverdige aspirasjoner. Men dette er ikke et mål som er Det Tredje Rike verdig.

Vi var altså dømt til å føre krig - før eller senere; og det eneste som opptok oss, var å velge det øyeblikket som var minst ugunstig. Og når vi først hadde tatt på oss å føre krig, kunne det naturligvis ikke bli spørsmål om å trekke seg ut.

Det er ikke bare nasjonalsosialismens doktriner våre motstandere ikke kan akseptere. De hater nasjonalsosialismen fordi det tyske folks kvaliteter gjennom den er blitt hevet. De streber derfor etter å ødelegge det tyske folk - det kan ikke finnes skygge av tvil om det. Når hatet først er vekket til live, har det vist seg sterkere enn hykleriet. Vi kan derfor bare være våre fiender takknemlige fordi de så klart har vist oss hva de tenkte.

På dette altomfattende hatet kan vi bare svare med den totale krigen. Fordi vi kjemper for selve det å overleve, kjemper vi desperat; og hva som enn skjer, skal vi kjempe til døden for å redde våre liv. Tyskland vil gå ut av krigen sterkere enn noen gang før, og Storbritannia mere svekket enn noen gang.

Historien viser at for Tyskland er ulykke og motgang ofte et uunnværlig forspill til en stor gjenfødelse. Det tyske folks lidelser - og i denne krigen har det uten sammenligning lidd mere enn noe annet folk - er nettopp det som, om Forsynet så bestemmer, vil hjelpe oss til å heve oss over seierens berusende virkninger. Og skulle Forsynet vende seg fra oss, trass i våre ofre og vår besluttsomme fasthet, betyr det bare at Skjebnen vil la oss gjennomgå enda større prøvelser for å gi oss sjansen til å bekrefte vår rett til å leve.

2

Det siste kvarter. Forsettet om å ødelegge Tyskland. Leonidas og hans tre hundre spartanere. Tsarina Elisabets mirakuløse død. Seieren i sluttspurten. Krigen begynte 30. januar 1933.

6. februar 1945

Etter 54 måneders titanisk strid, utkjempet med makeløst raseri på begge sider, står det tyske folk nå alene overfor en koalisjon som har sverget å ødelegge det. Krigen raser overalt langs våre grenser. Den kommer stadig nærmere. Våre fiender samler alle sine krefter til sluttangrepet. Deres mål er nå ikke bare å slå oss i kamp, men å knuse og tilintetgjøre oss. Deres mål er å ødelegge vårt Rike, å feie vekk vår verdensanskuelse fra jordens overflate, å slavebinda det tyske folk som straff for dets lojalitet mot nasjonalsosialismen. Vi er nådd til det siste kvarter.

Situasjonen er alvorlig, meget alvorlig. Den ser endog desperat ut. Vi kunne svært lett gi etter for trettheten, for utmattelsen, vi kunne i den grad gi oss over til motløsheten at det gjorde oss blinde for våre fienders svakheter. Men disse svakhetene er der trass i alt. Vi har overfor oss en uensartet koalisjon som blir holdt sammen av hat og misunnelse og blir sementert av den panikk den nasjonalsosialistiske lære fremkaller i dette jøderedne konglomeratet. Ansikt til ansikt med dette formløse uhyret ligger vår eneste sjanse i å stole på oss selv og bare på oss selv, og mot denne heterogene folkehopen å stille opp en nasjonal, homogen enhet, besjelet av et mot som ingen motgang vil være i stand til å ryste. Et folk som gjør motstand slik det tyske folket nå gjør motstand, kan aldri bli fortært i en heksegryte som denne. Tvert imot, det vil stige fram av denne smeltedigelen med en mere standhaftig og uforferdet sjel enn noen gang før. Hvilke tilbakeslag vi enn kan komme til å oppleve i de dagene som ligger foran oss, vil det tyske folket ose friske krefter av dem, og hva som enn kan skje i dag, vil folket overleve og oppleve en herlig morgendag.

Den utryddelsesviljen som driver disse hundene i forfølgelsen av byttet, gir oss ikke noe valg; det viser den veien vi må følge - den eneste veien som står åpen for oss. Vi må fortsette kampen med fortvilelsens raseri og uten å kaste et blikk tilbake over skulderen; med ansiktet alltid vendt mot fienden, må vi skritt for skritt verge vårt fedrelands jord. Så lenge vi fortsetter å kjempe, er det alltid håp, og dette skulle sannelig være nok til å forby oss å tro at alt allerede er tapt. Ingen kamp er tapt før det siste støtet i fløyten. Og hvis skjebnegudinnene trass i alt har bestemt at vi enda en gang i vår historie skal bli knust av styrker som er våre egne overlegne, la oss da gå under med hevet hode, trygge i bevisstheten om at det tyske folks ære

fortsatt er uten flekk. Endesperat strid blir stående som lysende eksempel for alle tider. La oss huske Leonidas og hans tre hundre spartanere! I hvert fall er vi ikke slik laget at vi går tamme som sauer til slaktebenken. De kan godt utrydde oss. Men de skal aldri få leie oss til slaktehuset! Nei! Det fins ikke noe slikt som en fortvilet situasjon! Tenk på hvor mange eksempler det tyske folks historie gir på at lykken snur seg! I syvårskrigen opplevde Fredrik hvordan han ble drevet inn i fortvilede kniper. Vinteren 1762 hadde han besluttet at hvis det ikke inntrådte noen endring innen en bestemt dato som han selv hadde fastsatt, ville han slutte livet ved å ta gift. Men se - et par dager før den dato han hadde valt, døde tsarinaen uventet, og som ved et mirakel ble hele situasjonen snudd oppned. Som den store Fredrik kjemper også vi mot en koalisjon, og en koalisjon, husk det, er ingen stabil enhet. Den eksisterer bare takket være viljen hos en håndfull menn. Hvis Churchill plutselig skulle forsvinne, kunne alt bli forandret i en håndevending! Det britiske aristokrati ville kanskje bli oppmerksom på den avgrunnen som åpner seg foran det - og da kunne det nok få et alvorlig sjokk! Disse britene som vi indirekte har slåss for og som ville nyte fruktene av vår seier . . .

Vi kan ennå snappe seieren til oss i sluttspurten! Måtte det bli gitt oss tid til å gjøre det!

Alt det vi har å gjøre, er å nekte å gå under. For det tyske folk ville det enkle faktum at det fikk leve et fortsatt uavhengig liv, være en seier. Og det alene ville være nok til å rettferdiggjøre denne krigen som ikke ville vært forgjeves. I hvert fall var den uunngåelig; den tyske nasjonalsosialismens fiender påtvang meg den så langt tilbake i tiden som i januar 1933.

3

Kolonipolitikk tapper en nasjons styrke. De
nye verdener er bare utvekster på den gamle.
De hvite raser lider et tilbakeslag.
Materialisme, alkoholisme, fanatisme og

syfilis. Unaturlige sønner. Tysklands eneste mulige ekspansjonsretning mot øst. Europa for europeerne. Den veldige overflod i det fruktbare Asia.

7. februar 1945

Ethvert folk som ønsker å blomstre, skulle holde seg knyttet til sin egen jord. Et menneske burde aldri miste kontakten med den jord der det hadde den ære å bli født. Det skulle aldri dra bort unntagen for kort tid og alltid med den hensikt å vende tilbake. Britene som nødvendigheten gjorde til kolonisatorer og som faktisk var store som, kolonisatorer, har stort sett fulgt denne regelen.

Hva fastlandsfolk angår, er jeg sikker på at det er viktig at deres ekspansjon bare går i retninger der det er sikkert at erobrernes og de erobredes land er sammenhengende.

Dette behovet for å slå ordentlige røtter gjelder for alle fastlandsfolk og etter min mening særlig for det tyske folk. Og dette gir den mest sannsynlige forklaring på at vi aldri virkelig har følt trang til å bli kolonisatorer. Et blikk på historien, den klassiske såvel som den moderne, vil vise at oversjøiske foretagender alltid i det lange løp forarmet dem som foretok dem. Alle er de til slutt blitt utmattet av anstrengelsene; og etter sakens natur var det uunngåelig at de alle bukket under for krefter som de selv enten hadde gitt opphav til eller hadde vekket til nytt liv. Hvilket bedre eksempel kan vi finne enn grekerne?

Det som var sant for de gamle grekere, er fortsatt like sant for alle europeere i moderne tid. For å blomstre, må et folk samle sine anstrengelser om sitt eget land. En gransking av en historisk periode av rimelig lengde vil avdekke kjensgjerninger som bekrefter sannheten i denne påstanden.

Spania, Frankrike og Storbritannia er alle blitt svekket, har mistet livskraft og tappet seg i disse hensiktsløse koloni-foretagender. De kontinenter som Spania og Storbritannia ga fødsel til, som de skapte stykke for stykke, har i dag lagt seg til en fullstendig uavhengig livsstil og et fullstendig egoistisk syn. Selv slik er de ikke annet enn kunstige verdener, de har hverken en sjel, en kultur eller en

sivilisasjon som er deres egen; og fra dette synspunkt, er de ikke annet enn utvekster.

Naturligvis kan man finne et forsvar for den heldig gjennomførte folkesettingen av kontinenter som før lå tomme. De Forente Stater og Australia gir gode eksempler. Suksess, det er sikkert og visst - men bare på det materielle plan. De er kunstige byggverk, legemer uten alder, det er umulig å si om de ennå er på barnetrinnet eller om de alt er berørt av senilíteten. På de kontinentene som var befolket fra før, har fiaskoen vært enda klarere. Der har de hvite menn diktert sin vilje med makt, og den innflytelsen de har hatt på den innfadte befolkning er forsvinnende liten. Hinduene fortsatte å være hinduer, kineserne å være kinesere, og muhammedanerne er fremdeles muhammedanere. Det er ikke skjedd noen dyptgående omforminger, og de endringer som virkelig har skjedd, er mindre tydelige på det religiøse området enn på noe annet, trass i de veldige anstrengelser kristne misjonærer har gjort. Det har funnet sted noen få tilfeldige omvendelser der det er rom for atskillig tvil om oppriktigheten - kanskje med unntak for noen få enkle sjeler og mentalt underutviklede. De hvite raser har naturligvis gitt en del ting til de innfødte, og det var de verste gaver de overhodet kunne ha gitt - materialisme, fanatisme, alkoholisme og syfilis. Når det gjelder alt annet, har disse folkene i det vesentlige holdt seg uforandret fordi de hadde sine egne kvaliteter som var overlegne over alt hva vi kunne by dem. Når det ble gjort forsøk på å tvinge nytt inn på dem med makt, var resultatene enda mere katastrofale, og den sunne fornuft som innser det nytteløse i slike tiltak, burde utelukke at man noen gang igjen tyr til dem. En eneste suksess må man innrømme at kolonisatorane har hatt: overalt har de greidd å vekke hat, et hat som driver disse folkene som vi har vekket av søvnen, til å reise seg og jage oss ut. Det ser faktisk nesten ut som om de er våknet med dette som eneste mål. Kan noen påstå at koloniseringen har økt tallet på kristne i verden? Hvor er disse masseomvendelsene som kjennetegner Islams frammarsj? Her og der finner man noen isolerte småøyer av kristne, det vil si kristne i navnet snarere enn av overbevisning; og dette er summen av resultater den har oppnådd, denne storartede kristne religion som er bærer av den høyeste sannhet.

Når alt er tatt i betraktning, er Europas kolonipolitikk endt i fullstendig fiasko. Jeg har ikke glemt det ene eksempelet på

tilsynelatende suksess, men en suksess som er rent materiell; og det er det uhyre som kaller seg De Forente Stater, jeg gjerne vil tale om. Og et uhyre er det eneste navn det er mulig å gi det! På en tid da hele Europa - dets egen mor - kjemper fortvilet for å holde den bolsjevikiske faren unna, kan ikke De Forente Stater, ledet av den jøderedne Roosevelt, tenke på noe bedre enn å stille sine fabelaktige materielle hjelpekilder til rådighet for disse asiatiske barbarene som er bestemt på å kvele det. Når jeg ser tilbake, gjør det meg dypt bedrøvet å tenke på disse millioner av tyskere, mennesker med god vilje, som utvandret til De Forente Stater og som nå danner ryggraden i landet. For merk dere at disse menneskene er ikke bare gode tyskere som er gått tapt for fedrelandet; snarere er de blitt fiender som er mere uforsonlige enn andre i sitt fiendskap. Det er sant nok at den tyske emigranten bevarer sin flid og arbeidsomhet, men han mister meget snart sin sjel. Det fins ikke noe mere naturstridig enn en tysker som har oppgitt Tyskland. I framtiden må vi være på vakt mot disse tappingene av tysk blod. Det er østover, bare østover, vår rases blod må bre seg. Det er den retning naturen selv har anvist de tyske stammer. Det barske klimaet de møter i øst, lar dem bevare sine kvaliteter som hårdføre og virile menn; og de slående kontraster de der opplever, vil hjelpe til å holde levende kjærligheten til og lengselen etter deres eget fedreland. Plant en tysker om til Kiev og han fortsetter å være en fullkommen tysker. Men plant ham om til Miami, og du gjor ham til en degenerert person - med andre ord en amerikaner.

Siden kolonisering ikke er en virksomhet som tyskere føler seg kallet til å drive, burde Tyskland aldri gjøre felles sak med de koloniserende nasjonene og burde alltid avholde seg fra å støtte dem i deres koloniale aspirasjoner. Hva vi ønsker, er en Monroe-doktrine for Europa, «Europa for europeerne!», en doktrine som bør ha til logisk konsekvens at europeerne avholder seg fra å blande seg inn i andre kontinentets saker.

Straffangenes etterkommere i Australia burde ikke i oss vekke annet enn kjensle av komplett likegyldighet. Hvis deres livskraft ikke er sterk nok til å tillate dem å formere seg i et tempo som står i forhold til utstrekningen av de områder de har besatt, så får det være deres egen sak, og det nytter ikke for dem å be oss om hjelp. For min del har jeg slett ikke. noe mot å se overskuddsbefolkningen i det

fruktbare Asia bli trukket til. deres tomme områder som av en magnet. La dem alle finne sin egen vei. Og la meg gjenta det - vi har ikke noe å gjøre med dette.

4

Burde Franco vært trukket inn i krigen? Vårt ufrivillige bidrag til den spanske geistlighets seier. De latinske rasets ugjenkallelige dekadanse. Vi burde ha besatt Gibraltar.

10. februar 1945

Jeg har iblant spurt meg selv om vi ikke gjorde en feil i 1940 da vi lot være å trekke Spania inn i krigen. Det hadde vært den letteste sak av verden, for Spania brente av iver etter å følge Italias eksempel og bli medlem av Seierherrenes Klubb.

Franco hadde naturligvis meget overdrevne forestillinger om verdien av en spansk inngripen. Ikke desto mindre tror jeg at han trass i den systematiske sabotasje fra sin jesuittiske svoger ville ha samtykket i å gjøre felles sak med oss på svært rimelige vilkår - et løfte om en liten bete av Frankrike for å tilfredsstille hans forfengelighet, og om et stort stykke av Algerie som ga ham noe av virkelig materiell verdi. Men siden Spania faktisk ikke hadde noe håndfast å bidra med, kom jeg til den slutning at direkte spansk innblanding ikke var ønskelig. Det er sant nok at den ville tillatt oss å besette Gibraltar. Var Spania trådt inn i krigen, ville dette på den annen side sikkert ha føydd mange kilemeter til den atlantiske kystlinjen som vi måtte forsvare - fra San Sebastian til Cadiz. Videre var det også mulig at borgerkrigen kunne blusse opp igjen med oppmuntring fra britene. Vi ville da vart bundet i godt og ondt til et regime som jeg nå har om mulig enda mindre sympati for enn før, et regime av kapitalistiske profitører, marionetter i den klerikale bandens hender! Jeg skal aldri

tilgi Franco at han ikke fikk spanjerne forsonet med hverandre så snart borgerkrigen var slutt, at han skjøv til side falangistene som Spania kunne takke for den hjelpen vi ga det, og at han behandlet som banditter sine tidligere fiender, som var langt fra å være Røde allesammen. A stille halve landet utenfor loven mens et mindretall av plyndrere beriker seg, med velsignelse fra presteskapet, på bekostning av de øvrige, er ikke noen løsning i det hele tatt. Jeg er ganske sikker på at svært få av de såkalte Røde i Spania virkelig var kommunister. Vi ble ført ille bak lyset, for hvis jeg hadde hatt kjennskap til tingenes virkelige tilstand, ville jeg aldri tillatt at våre fly bombarderte og herjet en sultende befolkning og på samme tid gjeninnsatte den spanske geistlighet i dens horrible privilegier.

Summerer vi det hele opp, så har Spania, ved å sikre at den iberiske halvøy holdt seg nøytral, gjort oss den ene tjenesten i denne striden som det hadde i sin makt å gjøre oss. Å bære Italia på ryggen var oppriktig talt en byrde som var tung nok for oss, og hvilke gode egenskaper den spanske soldat enn kan ha, ville Spania i sin tilstand av fattigdom og uforberedthet snarere blitt en tung byrde enn et aktivum.

Jeg tror at denne krigen i hvert fall har vist en ting klart - de latinske lands ubotelige forfall. Så klart at det ikke lar seg bestride, har de vist at de ikke lenger er med i spillet og at de derfor ikke lenger har rett til å delta i ordningen av verdens anliggender.

Det letteste ville vært å besette Gibraltar med våre kommando-soldater, med Franco som medviter, men uten noen krigserklæring fra hans side. Jeg er overbevist om at Storbritannia ikke ville brukt dette som påskudd til å er klære Spania krig. Det ville ha vært bare altfor glad over å se at Spania fortsatte å være ikke-krigførende. Og fra vårt synspunkt ville det fjernet all fare for en britisk landgang på Portugals kyst.

Det jødiske spørsmål stilt realistisk. Den fremmede som ikke kan assimileres. En typisk jødisk krig. Den forsiktige jøden avløses av Judea gloriosa. Så lenge det fins jøder, vil det alltid finnes antisemittisme. Det meningsløse i rasehat. Bastardiseting en fiasko. Prøyssernes berettigede stolthet. østerrikernes attisisme. Den moderne tyske type. Det fins i virkeligheten ikke noe slikt som en jødisk rase. Ånden overlegen over kjøttet. Min ærlighet overfor jødene.

13. februar l945

Det er en av nasjonalsosialismens fortjenester at den var den første som stilte det jødiske problemet på en realistisk måte.

Jødene selv har alltid fremkalt antisemittisme. Gjennom hundreårene har alle verdens folk, fra de gamle egyptere til oss selv, reagert på nøyaktig samme måte. Den tid kommer da de blir lei av å la seg utbytte av den motbydelige jøden. De reiser seg brått og rister seg som et dyr når det prøver å bli kvitt utøy. De reagerer brutalt, og til slutt gjør de opprør. Det er en instinktiv reaksjon, en motvilje-reaksjon overfor en fremmed som nekter å tilpasse seg og bli en del av helheten, en parasitt som klynger seg til verten, tvinger seg inn på ham og utbytter ham til det ytterste. Jøden er av natur en para sitt som ikke kan og ikke vil bli assimilert. Et kjennetegn ved jøden er at han i motsetning til andre utlendinger overalt krever alle borgerrettighetene i det samfunnet som gir ham ly - og samtidig alltid fortsetter å være jøde. Han oppfatter det som sin rett å få løpe med haren og jage med hundene, og han er det eneste menneske i hele verden som krever et så urimelig privilegium.

Nasjonalsosialismen har søkt å løse det jødiske problemet i handling, ikke i ord. Den har reist seg mot jødenes ønske om verdensherredømme, den har angrepet dem overalt og på alle områder, den har kastet dem ut av de posisjoner de har ranet til seg, den har forfulgt dem i alle retninger, for besluttsomt å rense den tyske verden for den jødiske gift. For oss har dette vært en uunnværlig renselsesprosess som vi har gjennomført til den ytterste grense, og uten den ville vi selv blitt kvalt og ha gått under.

Med den heldige gjennomføring av operasjonen i Tyskland, var det gode muligheter for å utvide den til andre land. Dette var faktisk ikke til å unngå fordi den gode helse vanligvis seirer over sykdommen. Jødene var raske til å forstå faren, og de bestemte seg til å satse alt i en kamp på liv og død som de åpnet mot oss. Nasjonalsosialismen måtte knuses, koste hva det koste ville, ja selv om hele verden skulle gå under. Aldri før har noen krig vært så typisk og samtidig så utelukkende jødisk.

Jeg har i hvert fall tvunget dem til å kaste masken. Og selv om våre anstrengelser skulle slå feil til slutt, ville de bare ha slått feil for en tid. For jeg har åpnet hele verdens øyne for den jødiske fare. Vår holdning har hatt som en av sine følger at jøden ble aggressiv. Han er imidlertid faktisk mindre farlig når han er i denne sinnstilstanden enn når han er listig og utspekulert. Den jøden som åpent bekjenner seg til sin rase, er hundre ganger å foretrekke fremfor den skjendige typen som hevder at han bare er forskjellig fra deg selv i religion. Hvis jeg vinner denne krigen skal jeg gjøre slutt på den jødiske verdensmakt, og jeg skal tildele jødene et dødelig slag som de aldri vil komme seg av. Men hvis jeg taper krigen, betyr det på ingen måte at deres triumf er sikret, for da vil de selv miste hodet. De vil bli så arrogante at de kommer til å fremkalle en voldsom reaksjon mot seg. De vil naturligvis fortsette å løpe med haren og jage med hundene, å kreve borgerprivilegier i alle land, og de vil ikke oppgi sitt havmot, men fortsette å være først og fremst medlemmer av den Utvalte Rase. Den unnvikende, skamfulle jøden vil forsvinne, han vil bli avløst av den innbilske og bombastiske jøden, og den nye jøden vil stinke like ille som den gamle - kanskje enda verre. Det ligger da ikke i forholdene noen fare for at antisemittismen vil forsvinne, for det er jødene selv som heller olje på ilden og sørger for at den blir holdt brennende. Før motstanden mot sykdommen kan forsvinne, må den selv forsvinne. Og fra dette synspunkt kan dere stole på jødene: så lenge de lever videre, vil antisemittismen aldri visne bort.

Når jeg sier dette; kan jeg garantere dere at jeg er ganske fri for rasehat. I hvert fall er det ikke ønskelig at en rase skal blande seg med andre raser. Bortsett fra noen tilfeldige suksesser som jeg er villig til å innrømme, har systematisk rase blanding aldri gitt gode resultater. Når en rase ønsker å holde seg rasaren, er det bevis på dens livskraft og sunnhet. Stoltheten over ens egen rase - og den innebærer ikke

forakt for andre raser - er også en normal og sunn følelse. Jeg har aldri sett på kineserne og japanerne som oss underlegne. De tilhører gamle sivilisasjoner, og jeg innrømmer villig at deres fortid er vår egen overlegen. De har rett til å være stolte over sin fortid, akkurat som vi har rett til å være stolte av den sivilisasjonen vi selv tilhører. Jeg tror virkelig at jo fastere kineserne og japanerne fortsatt vil være i sin rasestolthet, jo lettere vil det bli for meg å komme ut av det med dem.

Rasestolthet er en egenskap som tyskerne i bunn og grunn manglet. årsaken ligger i at landet i de siste tre hundreårene har vært revet opp av indre strid og religionskriger og har vært utsatt for mangfoldige utenlandske påvirkninger, f.eks. kristendommen - for kristendommen er ikke for tyskerne noen naturlig religion, men en religion som er importert, som ikke vekker noen gjenklang i deres egne hjerter, og som er fremmed for den ånd som bor i rasen. Når rasestoltheten gir seg uttrykk hos en tysker, slik den iblant gjør det og da i den mest aggressive form, er det i realiteten ikke annet enn en reaksjon som skal gi en motvekt mot det mindreverdighetskompleks som så mange tyskere lider av. Jeg behøver vel ikke å peke på at dette ikke gjelder prsysserne. Fra Fredrik den Stores tid har de hatt den rolige og enkle stolthet som er kjennetegnet på folk som er sikre på seg selv og som ikke behøver å skryte for å vise hva de er. Takket være de egenskapene som bor i dem, var prøysserne - som de viste så klart - i stand til å skape et samlet Tyskland. Nasjonalsosialismen har forsøkt å gi alle tyskere den stoltheten som hittil prøysserne var de eneste blant oss som hadde.

Østerrikerne har også en stolthet i blodet som er svært lik prøyssernes, en stolthet som er skapt av den kjensgjerning at ingen andre raser på mange hundreår har hersket over dem, men at det var de selv som ga ordrene og ble lystret. De rår over en oppspart erfaring i herredømme og makt, og her ligger forklaringen på det anstrøk av attisisme som ingen kan frakjenne dem.

I sin smeltedigel vil nasjonalsosialismen smelte sammen alle de egenskaper som er typiske for den tyske sjel; og her vil den moderne tysker tre fram - arbeidsom, samvittighetsfull, selvsikker, men samtidig enkel, stolt av seg selv, ikke for hva han selv er, men for sitt medlemskap i den store enhet som vil vekke beundring hos andre folk.

Denne følelsen av kollektiv overlegenhet innebærer slett ikke det ringeste ønske om å knuse og overvelde andre. Jeg vet at vi iblant har overdrevet vår kultus av denne følelsen, men dette var nødvendig til å begynne med, vi var nødt til å puffe ganske kraftig på tyskerne for å få dem inn på den rette veien. Etter sakens natur måtte et så voldsomt trykk i den ene retningen nødvendigvis fremkalle et like voldsomt trykk i den motsatte retningen. Alt dette kan naturligvis ikke bli fullbyrdet på en eneste dag. Det er tidens langsomme press som må til. I virkeligheten gikk det to eller tre menneskealdre før typen utkrystalliserte seg, og før den proyssiske typen ble et trekk ved hver eneste prøysser.

Vår rasestolthet er ikke aggressiv, unntagen når det gjelder den jødiske rase. Vi bruker uttrykket jødisk rase av hensiktsmessighetsgrunner, for i virkeligheten, sett fra genetisk synspunkt, fins det ikke noe slikt som den jødiske rase. Men det eksisterer virkelig et fellesskap som dette ordet faktisk kan bli brukt til å betegne, og som jødene selv innrømmer eksistensen av. Det er den åndelig enhetlige gruppen som alle jøder verden over bevisst slutter seg til som medlemmer, uansett hvor de holder til og hvilket land de er bosatt i; og det er denne gruppen av menneskelige vesener som vi gir navnet jødisk rase. Den er vel å merke ingen religiøs enhet, selv om den hebraiske religion gir dem et påskudd til å fremstille seg slik; den er ikke engang en samling av grupper som er knyttet sammen ved en felles religions bånd.

Den jødiske rase er først og fremst en abstrakt, mental rase. Det må innrammes at den har sitt opphav i den hebraiske religion og at denne religionen også har hatt en viss innvirkning på utformingen av rasens alminnelige kjennetegn; men selv om dette er så, utgjør den ikke en rent religiøs enhet i noen betydning av ordet, for den godtar på like fot såvel de mest overbeviste ateister som de mest oppriktige og aktive troende. Til dette må man føye det båndet som er blitt knyttet gjennom århundrelange forfølgelser - enda jødene behagelig glemmer at det er de selv som fremkalte disse forfølgelsene. Heller ikke har jødedommen de antropologiske særtrekk som ville gi den karakter av en antropologisk rase. Det lar seg imidlertid ikke nekte at hver eneste jøde i verden har noen dråper rent jødisk blod i årene. Var det ikke slik, ville det være umulig å forklare at det fins visse fysiske kjennetegn som alltid er felles for alle jøder fra Warszawas ghetto til Marokkos

basarer - den utfordrende nesen, de grusomme, lastefulle neseborene osv. En mental rase er noe mere solid, noe mere holdbart enn en rase rett og slett. Plant en tysker om til De Forente Stater og dere gjer en amerikaner av ham. Men jøden forblir jøde hvor han drar, en skapning som ingen omgivelser kan assimilere. Det er det karakteristiske mentale rasepreg som gjør ham immun mot assimilasjonsprosesser. Og her har vi i et nøtteskall beviset på åndens overlegenhet over kjøttet! . . .

Den forbløffende maktstilling som de vant i løpet av det 19. hundreåret ga jødene en følelse av sin egen makt og fikk dem til å la masken falle; og det er nettopp dette som har gitt oss sjansen til å bekjempe dem i egenskap av jøder som . selv bekjenner seg som jøder og er stolte over denne kjensgjerningen. Og når dere husker hvor godtroende tyskerne er, vil dere forstå at vi må være høyst takknemlige for dette plutselige overmål av åpenhet hos våre mest dødelige fiender. Jeg har alltid opptrådt absolutt ærlig overfor jødene. Like før krigen ga jeg dem en siste advarsel. Jeg fortalte dem at hvis de fremkalte en ny krig ville de ikke bli spart og at jeg ville utrydde utøyet over hele Europa, og denne gang for alltid. På denne advarselen svarte de med en krigserklæring og forsikret at hvor det fantes en jøde ute i verden, ville han være en uforsonlig fiende av det nasjonalsosialistiske Tyskland. Vel, vi har stukket hull på den jødiske byllen, og fremtidens verden vil være oss evig takknemlig.

6

For tidlig og for sent. Vi har mangel på tid fordi vi har mangel på rom. En revolusjonær stat som driver en småborgerlig politikk. Samarbeidet med Frankrike var et feilgrep. Vi skulle befridd det franske proletariatet og de franske koloniene. Jeg hadde rett i "Mein Kampf".

14. februar 1945

Det katastrofale ved denne krigen er det faktum at for Tyskland kom den både for tidlig og for sent. Fra et rent militært synspunkt ville det passet oss bedre om den var kommet før. Jeg burde tatt initiativet i 1938 istedenfor å la meg tvinge til å gå til krig i 1939; for krigen var i alle tilfelle uunngåelig. Man kan imidlertid neppe bebreide meg at britene og franskmennene i München innvilget hvert eneste krav jeg stilte til dem !

Bedømt etter situasjonen i øyeblikket kom altså krigen litt for sent. Men bedømt ut fra vår grad av moralsk beredskap, kom den altfor tidlig. Mine elever hadde ikke ennå fått tid til å nå den fulle manndomsalder. Jeg ville faktisk trengt tyve år til for å bringe denne nye eliten til modenhet, en elite av unge som fra barndommen av var vokst opp i nasjonalsosialismens filosofi. Tragedien for oss tyskere er at vi aldri får nok tid. Omstendighetene sammensverget seg bestandig for å tvinge oss til å skynde oss. Og hvis vi på dette tidspunktet har for lite tid, er det fordi vi har for lite rom. Russerne med sine veldige landområder kan tillate seg den luksus ikke å la seg drive til hastverk. Tiden arbeider til fordel for dem, men mot oss. Selv om Forsynet hadde tildelt meg en levetid som var lang nok til at jeg kunne føre mitt folk fram til det høyeste utviklingstrio som nasjonalsosialismen krever, kunne dere være sikre på at våre fiender aldri ville tillatt meg å dra fordel av dette. De ville gjort sitt ytterste for å ødelegge oss før de fant seg stilt overfor et Tyskland som var støpt sammen av en eneste tro, som var nasjonalsosialistisk i ånd og legeme, og som ville være uovervinnelig.

Fordi vi hadde mangel på menn som var formet etter vårt ideal, var vi da tvunget til å bruke dem vi hadde, så godt vi kunne. Resultatet er åpenbart. Takket være misforholdet mellom ideen og dens virkeliggjørelse, har en revolusjonær etat som Det Tredje Rike ført en krigspolitikk som nødvendigvis måtte bli en politikk for småborgerlige reaksjonære. Våre generaler og diplomater er med få og sjeldne unntak menn fra en annen tidsalder; og deres metoder i krigføring og utenrikspolitikk tilhører også en tid som er forbi. Dette gjelder akkurat like meget dem som tjener oss i fullstendig god tro som det gjelder de øvrige. De første tjener oss dårlig fordi de er uskikket til det eller mangler begeistring, de siste gjør det bevisst og med ondt forsett.

Vårt største politiske misgrep har vært den behandling vi har gitt franskmennene. Vi skulle aldri samarbeidet med dem. Det var en politikk som var til god nytte for dem og som tjente oss dårlig. Abetz trodde han var veldig flink da han gjorde seg til talsmann for denne tanken og overtalte oss til å folge den. Han trodde han var to skritt foran hendingene, mens han i virkeligheten lå langt etter dem. Det så ut som om han trodde vi hadde med Napoleons Frankrike å gjøre, dvs. med en nasjon som var i stand til å verdsette betydningen og de langtrekkende virkninger av en edel gestus. Han overså det som er et åpenbart faktum, nemlig at Frankrike er blitt helt forandret på de siste hundre årene. Det er blitt en prostituert, og det er nå en gammel malt hore som aldri har holdt opp med å snyte og narre oss, og som alltid har overlatt det til oss å betale regningen.

Vår selvsagte linje skulle vært å befri arbeiderklassen og hjelpe Frankrikes arbeidere til å gjennomføre sin egen revolusjon. Vi skulle barskt og uten medlidenhet ha feidd til side det fossile borgerskapet som er like sjelløst som det er blottet for patriotisme. Se bare på hva slags venner våre genier i Wilhelmstrasse fant for oss i Frankrike - smålige, beregnende småprofitører som skyndte seg å elske oss så snart de trodde at vi okkuperte landet deres for å trygge deres bankkonti - men som var helt innstilt på å forråde oss ved første mulige høve, bare forutsatt at det ikke ble noe farlig for dem selv!

Like tåpelige var vi når det gjaldt de franske koloniene. Også dette var et verk av våre store ånder i Wilhelmstrasse! Diplomater av den gamle, klassiske støpning, soldater fra et regime som hører fortiden til, landsens godseiere - det var slike folk som skulle hjelpe oss med å revolusjonere hele Europa! Og de ville ha oss til å føre krigen slik de ville ført den i det nittende hundreåret. Vi skulle aldri for noen pris ha satset våre penger på Frankrike mot de folk som er tvunget inn under dets åk. Tvertimot burde vi hjulpet dem til å vinne friheten, og om nødvendig skulle vi egget dem til det. Det var ikke noe i 1940 som kunne hindret oss i å gjøre en gestus av denne art i Det Nære Østen og i Nord-Afrika. Men våre diplomater gikk faktisk isteden i gang med den oppgaven å befeste det franske veldet, ikke bare i Syria, men også i Tunis, Algerie og Marokko. Våre gentlemen ville åpenbart heller opprettholde vennskapelige forbindelser med fornemme franskmenn enn med en bande av hårete revolusjonære, heller med et kor av

operetteoffiserer som bare tenkte på å snyte oss enn med araberne som ville blitt våre lojale partnere. Ja, dere behovet så visst ikke å tro at jeg ikke gjennomskuet regnestykkene hos disse machiavelliske profesjonistene! De kunne sitt fag, de hadde sine tradisjoner! De tenkte ikke på annet enn det dumme peket de gjorde britene, for de var fortsatt trollbundet av den berømte påståtte motsetningen og rivaliseringen mellom Storbritannia og Frankrike i kolonipolitikken. Det er helt sant, det jeg sier - de lever fremdeles under Wilhelm II's regjering, i dronning Victorias verden, i de forslagne snyternes, i Poincarés og Delcassés tid. Faktisk har denne rivaliseringen opphørt å ha noen som helst betydning. Når den tilsynelatende eksisterer fremdeles, skyldes det den kjensgjerning at ennå fins noen diplomater av den gamle skolen hos våre motstandere også. I virkeligheten er Storbritannia og Frankrike forbundsfeller; hver av dem spiller nok sitt eget spill ganske hardt, ingen av dem lar seg påvirke av vennskapsforsikringer, men begge søker sammen igjen mot en felles fare. Franskmannens inngrodde hat mot tyskeren er noe annet og går dypere. I dette ligger en lærepenge som vi ville ha godt av å fundere på for framtiden.

Hva angår Frankrike, sto to veier åpne for det. Enten kunne det sviktet alliansen med Storbritannia, og i så fall ville vi ikke hatt noen interesse av det som mulig alliert fordi vi visste at det ville svikte oss også, så snart det fikk sjansen. Eller det kunne bare latt som det foretok et slikt skifte av forbundsfeller, og da ville det vært av enda mere tvilsom verdi for oss. På vår side var en del av ønsketenkningen om dette landet komplett latterlig. I realiteten var det bare en eneste politikk som det var mulig å føre overfor Frankrike - en politikk bestemt av kraftig og striks mistro. Jeg vet jeg hadde rett når det gjelder Frankrike. Med profetisk framsyn ga jeg et nøyaktig bilde av Frankrike i «Mein Kampf». Og jeg vet utmerket godt hvorfor jeg trass i alle de forestillingene som ble gjort meg, ikke så noen som helst grunn til å endre de meningene jeg dannet meg for tyve år siden.

7

Den alvorligste beslutning etter krigen. Fred
med Storbritannia var umulig før Den Røde

Arme var tilintetgjort. Tiden arbeider mot oss. Stelins ut. pressing. Et oppgjør med Russland så snart det ble godt vær.

15. februar 1945

Ingen beslutning jeg har hatt å ta i løpet av denne krigen, var alvorligere enn beslutningen om å angripe Russland. Jeg hadde alltid hevdet at vi for enhver pris burde unngå å føre krig på to fronter, og dere kan være forvisset om at jeg lenge og omhyggelig tenkte over Napoleon og hans erfaringer i Russland. Dere kan da spørre hva denne krigen mot Russland skulle tjene til - og hva med det tidspunktet jeg valgte?

Vi hadde alt gitt opp håpet om å få slutt på krigen ved en vellykket invasjon i Storbritannia. Dessuten ville dette landet, under ledelse av sine stupide sjefer, ha nektet å anerkjenne det hegemoni vi hadde vunnet i Europa, så lenge det på fastlandet eksisterte en stormakt som sto fundamentalt fiendtlig overfor Det Tredje Rike. Krigen ville derfor ha fortsatt videre og videre, en krig der amerikanerne, som sto bak britene, ville ha spilt en stadig mere aktiv rolle. Betydningen av De Forente Staters krigspotensial, framskrittene i krigsutstyret både i vår leir og i våre fienders, den korte av standen til den engelske kysten - alle disse faktorene tilsammen gjorde det høyst utilrådelig for oss å la oss bli låst fast i en langvarig krig. Tiden - det er alltid dette med Tiden, som dere vel legger merke til - ville nemlig arbeide stadig mere mot oss. For å overbevise Storbritannia om at det måtte pakke sammen, for å tvinge det til å slutte fred, var det helt nødvendig å ta fra det håpet om at det ennå skulle greie å stille opp mot oss på selve fastlandet en motstander av et format jevnbyrdig med vårt eget. Vi hadde ikke noe valg; koste hva det koste ville, måtte vi få satt en strek over den russiske faktoren i det europeiske regnestykket. Vi hadde enda en annen og like gyldig grunn for aksjonen - den dødelige trusel mot vår tilværelse som Russland utgjorde bare ved sin eksistens. For det var absolutt sikkert at en eller annen gang ville det angripe oss.

Vår eneste og siste sjanse til å slå Russland var å ta initiativet, for det lot seg ikke gjøre å føre en defensiv krig mot det. Vi våget ikke å la Den Røde Arme trekke fordel av

vårt terreng, å la det bruke våre autostradaer for sine raskt frem stormende tanks, og å la det bruke våre jernbaner for sine tropper og forsyninger. Men hvis vi selv gikk til offensiven kunne vi faktisk slå Den Røde Arme på dens egen jord, i myrene og på de store sølete viddene; men vi kunne ikke gjort dette i et sivilisert land som vårt. Vi ville bare ha skaffet det et springbrett som det kunne bruke til å kaste seg over hele Europa og ødelegge det.

Hvorfor 1941? Fordi vi i betraktning av den stadig økende styrke hos våre vestlige fiender måtte handle med minst mulig utsettelse hvis vi i det hele tatt ville handle. Og husk at heller ikke Stalin var passiv. Tiden arbeidet igjen mot oss på to fronter. Derfor lød ikke det virkelige spørsmålet: « Hvorfor alt 22. juni 1941?», men: «Hvorfor ikke enda tidligere?» Hadde det ikke vært for de vanskelighetene italienerne laget for oss og deres idiotiske felttog i Hellas, skulle jeg angrepet Russland noen uker før. For oss var hovedproblemet så lenge som mulig å hindre russerne fra å røre på seg, og mitt eget personlige mareritt var frykten for at Stalin kunne ta initiativet før meg.

En annen grunn var at de råvarer som russerne holdt tilbake, var livsviktige for oss. Trass i deres forpliktelser ble omfanget av leveransene stadig mere redusert, og det var virkelig fare for at de plutselig kunne stanse helt opp. Hvis russerne ikke var villige til av egen fri vilje å gi oss de tingene vi måtte ha, da hadde vi ikke annet alternativ enn å gå og hente disse på stedet og med makt. Jeg kom fram til min beslutning straks etter Molotovs besøk i Berlin i november, for det ble da klart for meg at før eller siden ville Stalin svikte oss og gå over til fienden. Burde jeg ha prøvd å vinne tid for at våre forberedelser kunne blitt mere fullstendige? Nei - for ved å gjøre det, ville jeg ha tapt initiativet; og også fordi den korte og utrygge frist som vi kunne vunnet, ville kommet oss meget dyrt å stå. Vi ville blitt nødt til å bøye oss for den sovjetiske utpressingspolitikken når det gjaldt Finnland, Romania, Bulgaria og Tyrkia. Dette var naturligvis utelukket. Det Tredje Rike, Europas forsvarer og beskytter, kunne ikke ofret disse vennligsinnede landene på kommunismens alter. En slik oppførsel ville vært æreløs, og vi ville blitt straffet for den. Fra det moralske synspunkt såvel som fra det strategiske, ville det vært et ynkelig spill. Krig med Russland var ikke til å unngå, hva vi enn foretok oss; og å

utsette den ville bare betydd at vi måtte slåss senere under forhold som var langt mindre gunstige.

Straks Molotov dro sin vei, besluttet jeg derfor at jeg ville gjøre opp regnskapet med Russland så snart været tillot det.

8

Et folk som instinktivt misliker kolonieventyr. Louisiana og Mexico.

15. februar 1945

Ved ikke å frigjøre det franske proletariat straks i 1940, både sviktet vi vår plikt og forsømte vi våre egne interesser. Og dette holder like mye stikk når det gjelder Frankrikes oversjøiske undersåtter.

Det franske folk ville sikkert ikke båret noe nag til oss om vi hadde befridd det for Imperiebyrden. I denne henseende har folket vist meget mere sunn fornuft enn de som har gitt seg titel av *elite,* og det har en instinktiv og meget ektere oppfatning av hva som er nasjonens virkelige interesser. . Både under Ludvig XV og under Jules Ferry gjorde folket opprør mot det absurde ved de koloniale eventyrene. Ennå har ingen greidd å overbevise meg om at Napoleon ble upopulær fordi han kvittet seg med Louisiana for en billig penge. Men det vakte en forargelse uten like da hans udugelige nevø prøvde å skape balanse i regnskapet ved å føre krig mot Mexico!

9

Noen franskmenn var modige europeere.
Prisen for klar tenkning og god vilje.

15. februar 1945

Jeg har aldri likt Frankrike eller franskmennene, og jeg har aldri holdt opp å si fra om det. Men jeg innrømmer at det fins noen verdige menn blant dem. Det er ingen tvil om at i disse siste årene var det en god del franskmenn som støttet den europeiske ideen med både fullstendig oppriktighet og stort mot. Og den villskap deres egne landsmenn viste da de lot dem betale dyrt for deres klarsyn, er i seg selv et bevis på deres gode tro.

10

> Min holdning til Italia var en feil. Alliansen med Italia var en hemsko nesten overalt. Vi kom for sent til den politiske bussen når det gjaldt Islam. Italienernes vanærende nederlag. Hvis vi taper krigen, vil Italia ha bidradd til dette. Livet tilgir ikke svakhet.

17. februar 1945

Når jeg objektivt og lidenskapsløst bedømmer begivenhetene, må jeg innrømme at mitt ubrytelige vennskap med Italia og il Duce godt kan bli oppfattet som en feil fra min side. Det er faktisk ganske åpenbart at vår allianse med Italia har vært til større nytte for våre fiender enn for oss selv. Italias innblanding har gitt fordeler som er ytterst beskjedne i forhold til de tallrike vanskelighetene den har gitt opphav til. Hvis vi trass i alle våre anstrengelser ikke vinner denne krigen, vil alliansen med Italia ha bidradd til vårt nederlag!

Den største tjeneste Italia kunne ha vist, ville vært å holde seg utenfor denne striden. For å oppnå at det holdt seg tilbake, ville ingen ofre, ingen gaver fra vår side vært for store. Hvis det hadde holdt standhaftig fast ved sin nøytrale rolle, skulle vi ha overveldet det med gunstbevisninger. I seieren ville vi ha delt alle fruktene og all æren med Italia. Vi ville ha samarbeidet av fullt hjerte i skapelsen av den

historiske myten om det italienske folks supremati, disse ektefødte sønner av de gamle romere. Faktisk ville hva som helst vært å foretrekke framfor å ha dem som våpenfeller på slagmarken!

Italias innblanding i juni 1940 med det ene formål å gi et eselspark til den franske arme som alt var i oppløsningstilstand, hadde utelukkende den virkning at det skjemmer ut en seier som taperne på den tid var villige til å akseptere i god sportsånd. Frankrike innrømmet at det var ærlig slått av Rikets armeer, men det var uvillig til å godta at det var Aksen som hadde slått det. Vår italienske allierte har overalt vært en kilde til vanskeligheter for oss. Det var for eksempel denne alliansen som hindret oss i å føre en revolusjonær politikk i Nord-Afrika. Det lå i sakens natur at dette området ble et italiensk privatdomene og det var slik il Duce gjorde krav på det. Hadde vi vært for oss selv, kunne vi ha befridd de muhammedanske landene som sto under fransk velde, og dette ville fått veldige ettervirkninger i Det Nære Østen som sto under britisk herredømme, og i Egypt. Men når vår skjebne var blitt knyttet til italienernes, var det ikke mulig å føre en slik politikk. Hele Islam dirret ved nyhetene om våre seire. Egypterne, irakerne og hele Det Nære Østen var rede til å reise seg i opprør. Tenk bare på hva vi kunne gjort for å hjelpe dem, ja for å egge dem til handling, slik det både ville vært vår plikt og vært i vår egen interesse! Men det lammet oss at italienerne var til stede ved siden av oss; det fremkalte en følelse av ubehag hos våre islamiske venner, det var ikke til å unngå at de så oss som sine undertrykkeres frivillige eller ufrivillige medskyldige. For i disse delene av verden er hatet mot italienerne naturligvis bitrere enn hatet mot britene eller franskmennene. Minnet om de barbariske represaliene som ble tatt mot senussiene, er ennå levende. Til dette kommer at il Duces latterlige krav om å bli oppfattet som Islams Sverd fremkalte samme hånflir nå som før krigen. Mussolini ordnet det slik at denne titelen som passer for Muhammed eller en stor erobrer som Omar, ble tildelt ham selv av noen få jammerlige figurer som han enten hadde kjøpt eller terrorisert til å gjøre det. Vi hadde en stor sjanse til å innlede en storstilt politikk i forholdet til Islam. Men vi kom for sent til bussen, slik vi kom for sent ved flere andre høve, takket være vår lojalitet mot alliansen med Italia!

På denne krigsskueplassen hindret altså italienerne oss fra å spille ut vårt beste kort: å frigjøre Frankrikes undersåtter og å heise opprørsfanen i de landene som britene undertrykte. En slik politikk ville vakt begeistring i hele Islam. Det er karakteristisk for den muhammedanske verden, fra Atlanterhavskysten til Stillehavskysten, at det som bersrer den ene, til godt eller ondt, angår alle.

På det moralske plan fikk vår politikk virkninger som var enda meget mere katastrofale. På den ene side hadde vi såret franskmennenes selvfølelse uten selv å dra noen fordel av det. På den annen side tvang denne politikken oss automatisk til å opprettholde det herredømme franskmennene utøvde over sitt Rike, av frykt for at smitten skulle spre seg til italiensk Nord-Afrika og føre til at også det kom til å kreve uavhengighet. Og siden alle disse områdene nå er besatt av anglo-amerikanerne, har jeg til overmål rett til å si at denne vår politikk var en katastrofe. Dessuten har denne hensiktsløse politikken tillatt disse hyklerne, britene, å fremstille seg som befriere - tenk det! - i Syria, Kyrenaika og i Tripolis!

Ikke stort bedre ser det ut fra rent militært synspunkt. Italias inntreden i krigen ga straks våre fiender deres første seire, et faktum som gjorde Churchill i stand til å sette nytt mot i sine landsmenn og som ga nytt håp til alle anglofiler verden over. Selv da italienerne viste seg ute av stand til å holde sine stillinger i Etiopia og Kyrenaika, hadde de den frekkhet å kaste seg ut i et felttog i Hellas, uten å spørre oss til råds og uten en gang å gi oss varsel om hva de planla. De æreløse nederlagene som de led, fikk visse Balkan-stater til å se på oss med hån og forakt. Her og ikke noe annet sted finner vi årsakene til at Jugoslavia tok en strammere holdning og så gjorde helomvending våren 1941. Dette tvang oss til å gripe inn på Balkan i strid med våre planer, og dette førte igjen til den katastrofale utsettelsen med å åpne angrepet på Russland. Vi var tvunget til å bruke noen av våre beste divisjoner på Balkan. Og som et sluttresultat ble vi så tvunget til å besette svære områder der det ville vært aldeles overflødig å holde noen av våre styrker hvis det ikke hadde vært for denne tåpelige oppvisningen. Balkan-statene ville vært bare altfor tilfreds om de hadde fått lov til å opprettholde en velvillig nøytral holdning overfor oss. Og hva våre fallskjermjegere angår, ville jeg ha foretrukket å sette dem inn mot Gibraltar framfor mot Korint eller Kreta!

A, hadde bare italienerne holdt seg vekk fra denne krigen! Hadde de bare fortsatt i sin status som ikke-krigførende! For en uvurderlig verdi en slik holdning ville hatt for oss, sett i lys av det vennskapet og de felles interessene som binder oss sammen! De Allierte selv ville vært ytterst tilfredse, for selv om de aldri hadde noen særlig høy mening om Italias krigerske egenskaper, drømte selv ikke de noen gang om at det ville vise seg så svakt som det gjorde. De ville ha prist seg lykkelige over å se at den makten de trass i alt mente Italia hadde, ble holdt nøytral. Selv da ville de ikke hatt råd til å ta sjanser, og de ville vært nødt til å låse fast betydelige styrker for å møte. en intervensjon som alltid var en truende fare, som alltid var mulig, selv om den ikke var sannsynlig. Fra vårt synspunkt betyr dette at betydelige britiske troppestyrker ville holdt seg ubevegelige og ikke ville fått hverken stridserfaring eller den oppstrammer som seier gir - kort sagt en slags «krig på lissom», og jo lenger den varte, jo større fordeler ville vi ha av den.

En krig som trekker ut, er til nytte for en krigførende ved at den gir ham mulighetene for å lære å føre krig. Jeg hadde håpet å gjennomføre denne krigen uten å gi fienden sjanse til å lære noe som helst nytt i krigskunsten. Jeg greidde det i Polen og Skandinavia, i Holland, Belgia og Frankrike. Våre seire var raske, de ble oppnådd med et minimum av tap på begge sider, men de var likevel klare og avgjørende nok til å føre til fullstendige nederlag for fienden.

Hvis krigen hadde fortsatt som en krig ført av Tyskland og ikke av Aksen, ville vi stått klar til å angripe Russland 15. mai 1941. Vi ville hatt fordoblede krefter takket være den kjensgjerning at våre styrker ikke hadde opplevd annet enn avgjørende og uomtvistelige seire, og vi burde da vært i stand til å fullføre felttoget før vinteren kom. Hvor annerledes kom ikke alt til å gå!

Av takknemlighet (for jeg kommer aldri til å glemme den holdning il Duce tok da Anschluss fant sted) har jeg alltid avholdt meg fra å kritisere og dømme Italia. Tvertimot har jeg alltid gjort meg stort besvær med å behandle det som en jevnbyrdig. Dessverre viser naturens lover at det er en feil å behandle som jevnbyrdige dem som ikke virkelig er dine jevnbyrdige. Il Duce selv er min jevnbyrdige. Når det gjelder hans ambisjoner for sitt folk, er han kanskje til og

med min overmann. Men det som teller, er kjensgjerninger, ikke ambisjoner.

Vi tyskere vil ha godt av å huske at under forhold som disse er det bedre for oss å spille alene. Vi har alt å tape og intet å vinne ved å knytte oss nært til svakere elementer og ved attpå til å velge partnere som altfor ofte har lagt sin ustadighet for dagen. Jeg har ofte sagt at der dere finner Italia, der kommer dere til å finne seieren. Hva jeg burde sagt, er dette - at der hvor dere finner seieren, der kan dere være trygge på at dere vil finne Italia!

Hverken min personlige hengivenhet for il Duce eller mine instinktive vennskapsfølelser for det italienske folk er forandret. Men det jeg virkelig bebreider meg, er at jeg ikke lyttet til fornuftens stemme som ba meg være uten barmhjertighet i mitt vennskap for Italia. Og jeg kunne handlet slik både til fordel for il Duce selv og til fordel for hans folk. Naturligvis er jeg klar over at en slik holdning fra min side ville støtt ham, og at han aldri ville ha tilgitt meg. Men som resultat av min overbærenhet er det skjedd ting som aldri burde skjedd og som godt kan vise seg skjebnesvangre. Livet tilgir ikke svakhet.

11

En vanntett unnskyldning for Roosevelt. Ingenting kunne hindret at USA gikk med i krigen. Den Gule Fare en besettelse. Solidaritet med japanerne.

18. februar 1945

Japens inntreden i krigen voldte oss ingen bekymringer enda det var åpenbart at japanerne hadde forært Roosevelt et vanntett påskudd til å bringe De Forente Stater inn i krigen mot oss. Men Roosevelt som ble drevet fram av jødedommen, var allerede fast bestemt på å gå til krig og tilintetgjøre nasjonalsosialismen, og han trengte ingen påskudd. De påskuddene som var nødvendige for å

overvinne motstanden fra isolasjonistene, var han helt i stand til å fabrikere selv. En liten svindel til betydde ingenting for ham.

Jeg er sikker på at omfanget av Pearl Harbour-katastrofen var balsam for hans sjel. Dette var nøyaktig hva han trengte for å bli satt i stand til å trekke sine landsmenn inn i den totale krigen og å tilintetgjøre de siste rester av opposisjon i sitt eget land. Han hadde gjort alt som sto i hans makt for å provosere japanerne. Det var bare en gjentagelse i større målestokk av den taktikk Wilson hadde brukt med stort hell under den første verdenskrigen: torpederingen av Lusitania som var provosert med diabolsk dyktighet, forberedte amerikanerne psykologisk på at deres land trådte inn i krigen mot Tyskland. Siden De Forente Staters inntreden ikke kunne bli hindret i 1917, er det åpenbart at deres inntreden nå, femogtyve år senere, var både logisk og uunngåelig. Det var først i 1915 at Verdensjødedommen besluttet å stille alle sine ressurser til rådighet for de allierte. Men i vårt tilfelle besluttet Jødedommen så tidlig som i 1933, ved selve Det Tredje Rikes fødsel, å erklære oss krig i all stillhet. Videre er den innflytelse jødene utøver i De Forente Stater økt jevnt og stadig i løpet av de siste årtiene. Og siden De Forente Staters inntreden i krigen var helt uunngåelig, var det et stort hell for oss at vi fikk ved vår side en alliert av så stor verdi som Japan. Men det var også et stort hell for jødene. Det ga dem den sjansen de så lenge hadde lett etter, til å få De Forente Stater blandet inn i striden direkte, og det var et mesterstykke av dem når de greidde å trekke amerikanerne enstemmig og entusiastisk inn i jødenes krig. Amerikanerne som husket hvordan de hadde mistet illusjonene i 1919, var slett ikke ivrige etter enda en gang å blande seg inn i en krig i Europa. På den annen side var de mere enn noen gang besatt av tanken på Den Gule Fare. Å tro at man kan lære jødene noen nye tricks, er som å gi bakerens barn brød, og dere kan være ganske sikre på at alle deres planer ble utklekket med machiavellisk sluhet. Jeg er selv overbevist om at i det tilfellet vi nå diskuterer, hadde jødene et meget langsiktig perspektiv, og de forutså at en hvit makt ville knekke Den Oppgående Sols Rike som hadde hevet seg til en posisjon som verdensmakt og som alltid hadde gjort fast motstand mot smitten fra jødedommen.

For oss vil Japan. fortsatt alltid være en alliert og venn. Krigen vil lære oss å verdsette og respektere Japan høyere

enn noen gang. Den vil oppmuntre oss til å knytte fastere de båndene som knytter våre to land sammen. Det er naturligvis beklagelig at japanerne ikke gikk inn i krigen med Russland samtidig med oss selv. Hadde de det gjort, ville ikke Stalins arméer nå beleire Breslau og okkupere Budapest. Vi skulle ha likvidert bolsjevismen før vinteren satte inn, og Roosevelt ville ha betenkt seg på å gå løs på så mektige motstandere som oss to. På samme måte er jeg bedrøvet over at Japan ikke tok Singapore så tidlig som i 1940, straks etter Frankrikes nederlag. De Forente Stater sto da foran et presidentvalg og det ville funnet det umulig å blande seg inn. Dette var også et av vendepunktene i krigen.

Trass i alt vil vi og japanerne fortsatt stå fast side om side. Vi vil seire eller dø sammen. Skulle vi bli de første som bukket under, kan jeg ikke tenke meg at russerne vil fortsette å opprettholde myten om den «asiatiske solidaritet» i sitt forhold til Japan.

12

'Vi burde okkupert Gibraltar i 1940. De latinske lands medfødte svakheter. Britene ble narret av franskmennene. Misforståelser med il Duce. Det katastrofale felttoget i Hellas.

20. februar 1945

Vi burde trukket fordelen av den begeistring vi hadde vakt i Spania og av det sjokket vi hadde gitt Storbritannia, og angrepet Gibraltar sommeren 1940, straks etter Frankrikes nederlag.

Det vriene den gang var imidlertid at det ville vært vanskelig å hindre at Spania trådte inn i krigen på vår sideganske særlig fordi vi noen få uker før ikke hadde greidd å hindre at Italia kom ilende til for å redde vår seier. Disse latinske landene bringer oss ikke hell. Deres anmassende innbilskhet står i direkte forhold til deres svakhet, og dette bringer alltid forvirring. Vi kom ingen vei

når det gjaldt å bremse på italienernes ønske om å skinne på slagmarken, enda vi hadde vist oss villige til å gi dem en ærefull attest for heroisme, å skjenke dem alle fruktene av militære triumfer, alle fordelene av en krig som var vunnet - da alltid forutsatt at de ikke tok noen som helst del i krigen.

Britene ble naturligvis enda mere enn vi ført fullstendig bak lyset av sin latinske allierte. Det er innlysende at Chamberlain aldri ville erklært krig hvis han hadde vært helt klar over hvor demoraliserte og kraftløse franskmennene var. For britene ventet uten tvil at Frankrike skulle bære hele byrden i landkrigen på kontinentet. Ingen ting ville vært lettere for Chamberlain enn å felle noen krokodilletårer for Polens skyld og deretter å la oss dele opp landet i ro og mak.

Til den materielle svakheten føyer de latinske landene en aldeles fantastisk fordringsfullhet: Om vi her tenker på det vennligsinnede Italia eller det fiendtlige Frankrike - noen forskjell gjør det ikke. Den enes svakhet har vært like skjeb nesvanger for oss som den andres.

De eneste uoverensstemmelser som noen gang forekom mellom il Duce og meg selv oppsto ved de forsiktighetsforholdsregler som jeg fra tid til annen så meg nødt til å ta. Trass i den fulle tillit jeg hadde til ham personlig, så jeg meg tvunget til å holde ham i uvitenhet om mine hensikter i alle de tilfelle der mangel på diskresjon ville satt våre interesser i fare. Akkurat som jeg hadde full tillit til Mussolini, hadde han selv full tillit til Ciano - og denne hadde naturligvis ingen hemmeligheter for de smukke damer som flagret rundt ham som sommerfugler. Her har vi betalt lærepengene dyrt, og da fienden var ivrig etter å skaffe seg opplysninger til en hvilken som helst pris, fikk den kjennskap til en god del hemmeligheter gjennom denne kanalen. Jeg hadde derfor gode grunner for ikke å fortelle il Duce alt. Jeg beklager bare at han ikke forsto dette, at han ergret seg over min holdning og betalte meg tilbake med samme mynt.

Det kan ikke være noen tvil om at vi ikke har lykken med oss når det gjelder de latinske raser! Mens jeg var opptatt, først i Montoire med å flikke ihop en mislykt samarbeidspolitikk med Frankrike, så i Hendaye der jeg måtte finne meg i å motta ekle æresbevisninger fra en falsk

venn, utnyttet en tredje latinar - og denne gang en som virkelig var en venn - min opptatthet til å sette i gang sitt katastrofale felt tog mot Hellas.

13

Det Tredje Rikes behov for fred til å konsolidere seg. Det abstrakte menneske og de utopiske lærer. Nasjonalsosialismen en realistisk lære som bare lar seg anvende på Tyskland. Var krigen kommet i 1938, ville den blitt en lokal krig. Det som ville skjedd. Et dobbelt slag for Vesten.

21. februar 1945

Vi trenger fred for å få gjennomført vårt program. Jeg ønsket alltid å bevare freden. Vi er blitt manøvrert inn i krigen etter våre fienders ønske. I praksis har krigstruselen alltid vært til stede siden januar 1933, fra den tid jeg kom til makten. På den ene side har vi jødene og alle dem som marsjerer i takt med jødene. På den annen side har vi dem som tar en mere realistisk holdning til verdens problemer. Og gjennom hele historien har vi i verden hatt disse to slekter med helt uforlikelige syn.

På den ene siden står de som arbeider for å lykkeliggjøre menneskeheten i det abstrakte og som jager etter et hjernespinn - en formel som skal være anvendelig overalt i verden. På den annen side står realistene. Nasjonalsosialismen er bare interessert i lykke for den tyske rase og arbeider bare for å sikre det tyske menneskes velferd.

Universalistene, idealistene, utopistene sikter altfor høyt. De gir løfter om et uoppnåelig paradis, og med dette bedrar de menneskeheten. Hvilken etikett de enn bærer, hva enten de kaller seg kristne, kommunister, humanitære, hva enten de bare er oppriktige og dumme eller de er svindlere og kynikere, - alle gjør de mennesker til slaver. Jeg selv har alltid holdt blikket fast rettet mot et paradis som etter

sakens natur ligger godt innenfor vår rekkevidde. Jeg mener med dette en forbedring av det tyske folks lott.

Jeg har innskrenket meg til å gi løfter som jeg visste jeg kunne holde og som jeg fullt ut aktet å holde. Av dette kommer det universelle hat som jeg har fremkalt. Ved å nekte å gi slike umulige løfter som våre fiender gir, lot jeg være å spille etter reglene. Jeg holdt meg vekk fra dette verdenskartellet av ledere som har det uuttalte, men stilltiende aksepterte mål å utnytte den menneskelige lettroenhet.

Som jeg alltid har erklært, er ikke den nasjonalsosialistiske lære noen eksportvare. Den ble utformet for det tyske folk. Alle de målene den tar sikte på, er nødvendigvis begrensede - men oppnåelige. Av dette følger da at jeg har like liten tro på ideen om universell fred som på ideen om universell krig.

Det var like foran München at jeg innså så klart at ingen tvil var tilbake, hvordan Det Tredje Rikes fiender var bestemt på å ta vårt skinn for enhver pris og at det ikke fantes noen mulighet for å komme til enighet med dem. Da denne erkekapitalistiske borger, Chamberlain, med sin bedragerske paraply i hånden, tok seg den møye å dra den lange veien til Berghof for å drofte sakene med denne oppkomlingen Hitler, visste han meget vel at han i virkeligheten aktet å føre en hensynsløs krig mot oss. Han var helt rede til å fortelle meg hva som helst når han mente det kunne hjelpe til å dysse ned mine mistanker. Hans eneste hensikt med å foreta denne turen, var å vinne tid. Det vi burde gjort, var å slå til med en gang. Vi burde gått til krig i 1938. Det var den siste sjanse vi hadde til å lokalisere krigen.

Men de ga etter over hele linjen. Som de feiginger de var, innvilget de alle våre krav. Under slike forhold var det meget vanskelig å ta initiativet og åpne fiendtligheter. I München mistet vi en enestående anledning til lett og raskt å vinne en krig som i alle fall var uunngåelig. Skjønt vi ikke selv var helt forberedt, var vi ikke desto mindre bedre forberedt enn fienden. September 1938 ville vært den gunstigste dato. Og for en sjanse vi hadde til å begrense konflikten! Da og der burde vi ha løst våre stridigheter med våpenmakt og sett vekk fra våre motstanderes tilbøyelighet til å innrømme alle våre krav. Når vi løste sudeterproblemet

med makt, kunne vi samtidig ha likvidert Tsjekkoslovakia - og latt hele skylden hvile tungt på Benesj. München-løsningen kunne bare være midlertidig, for åpenbart kunne vi ikke i hjertet av Tyskland ha noen slik byll som den tsjekkiske staten, hvor liten den enn var. Vi stakk hull på byllen i marsj 1939, men under omstendigheter som psykologisk var mindre gunstige enn dem vi kunne oppnådd hvis vi hadde ordnet spørsmålet med makt i 1938. For i mars 1939 kom vi for første gang til å ha urett i verdensopinionens øyne. Vi innskrenket oss ikke lenger til å gjenforene tyskere med Riket, men opprettet et protektorat over en ikke-tysk befolkning.

En krig ført i 1938 ville blitt en rask krig for frigjoring av sudetertyskerne, slovakene, ungarerne, tilmed av de polakkene som sto under tsjekkisk herredømme. Når Storbritannia og Frankrike ble overrumplet og satt i sjakk ved begivenhetenes gang, ville de holdt seg passive - særlig i betraktning av den kjensgjerning at verdensopinionen ville vært med oss. Endelig ville Polen, hovedstøtten for den franske politikken i øst-Europa, stått på vår side. Hvis Storbritannia og Frankrike var gått til krig mot oss under disse omstendigheter, ville de ha tapt ansikt. Jeg er faktisk helt sikker på at de ikke ville gått til krig; men ikke desto mindre ville de ha tapt ansikt. Når våre våpen først hadde talt, kunne vi utsatt til senere ordningen av de gjenstående territoriale problemene i Øst-Europa og på Balkan, og vi kunne da ha gjort det uten frykt for å fremkalle innblanding fra de to maktene som allerede ville vært diskreditert i sine protesjéers øyne. Og hva oss selv angikk, ville vi på denne måten ha vunnet den tid vi trengte for å bli i stand til å konsolidere vår stilling, og vi ville fått utsatt verdenskrigen i flere år. Ja, jeg tviler faktisk sterkt på om en annen verdenskrig under disse forholdene ville vært uunngåelig.

Det er slett ikke urimelig å anta at degenerasjonen og makelighetsbehovet i de velsituerte nasjoner godt kunne vist seg sterkere enn det medfødte hatet mot oss - særlig når man husker hvordan de måtte ha forstått at alle våre krav i realiteten var rettet østover. Våre motstandere kunne til og med ha latt seg villede av håpet om at vi kanskje ville bli utmattet i kampen for å virkeliggjøre disse våre mål i øst. I hvert fall ville det vært et spill der det var umulig for dem å tape, siden det ville trygget freden for dem i vest og på samme tid ville tillatt dem å dra fordel av den påfølgende svekkelse av Russland hvis voksende makt hadde vært en

kilde til bekymring for dem, ganske visst i mindre målestokk enn vår egen gjenfødelse.

14

Krigen med Amerika er tragedie. Tyskernes bidrag til Amerikas storhet. New Deals fiasko og krigen. Muligheten av fredelig sameksistens mellom Tyskland og USA. Amerikanerne vil bli anti-jødiske. Roosevelt, et falsk avgudsbillede. Ingen kolonieventyr, men en storstilt kontinental politikk.

24. februar 1945

Krigen mot Amerika er en tragedie. Den er ulogisk og uten grunnlag i realitetene. Det er et av disse historiens underlige luner at nettopp da jeg overtok makten i Tyskland, overtok Roosevelt, jødenes utvolte, kommandoen i De Forente Stater. Uten jødene og uten denne lakeien deres kunne sakene stått ganske annerledes. For ut fra ethvert synspunkt burde Tyskland og De Forente Stater vært i stand til, om ikke å forstå hverandre og ha sympati for hverandre, så i hvert fall å støtte hverandre uten at dette ville betydd noen urimelig belastning for noen av dem. Husk at Tyskland har gitt et massivt bidrag til folkesettingen i Amerika. Det er vi tyskere som har gitt langt det største tilskudd av nordisk blod til De Forente Stater. Og det er også et faktum at Steuben spilte en rolle som avgjorde utfallet i uavhengighetskrigen.

Den siste store økonomiske krisen rammet Tyskland og De Forente Stater omtrent på samme tid og med samme kraft. Begge land red stormen av stort sett på samme måte. Selv om denne operasjonen var ytterst vanskelig, ble den på vår side kronet med hell. I De Forente Stater der den, når det kommer til stykket, ikke skulle bydd på noen som helst vanskeligheter, ga den under ledelse av Roosevelt og hans jødiske rådgivere bare høyst middelmådige resultater. New Deals fiasko bærer i ganske høy grad ansvaret for deres krigsfeber. Det er et faktum at De Forente Stater kunne

overleve og blomstre i en tilstand av økonomisk isolasjon; for oss er slikt en drøm, og vi ville være svært glade om den kunne bli til virkelighet. De har til sin rådighet et veldig landområde, rikelig stort nok til å absorbere energien hos hele deres befolkning. Hva Tyskland angår, er det mitt håp en dag å sikre det fullstendig økonomisk uavhengighet på et landområde av et omfang som svarer til folketallet. Et stort folk trenger store vidder.

Tyskland venter seg ikke noe fra De Forente Stater, og disse har ingen ting å frykte fra Tyskland. Alle forhold går sammen om å sikre muligheten av en fredelig sameksistens, hver i sitt land og alle i fullkommen harmoni. Det som ulykkeligvis ødelegger det hele, er at verdensjødedommen har valgt seg ut nettopp dette landet for der å bygge sin mektigste bastion. Det er dette, og bare dette, som har forandret forholdet mellom oss og har forgiftet alt.

Jeg er villig til å vedde på at det senest om femogtyve år vil ha gått opp for amerikanerne hvilket handicap som er blitt påtvunget dem av denne parasittiske jødedommen som har bitt seg fast i kjøttet deres og nærer seg av deres livsblod. Det er denne jødedommen som trekker dem inn i eventyr som, når alt kommer til alt, ikke angår dem og hvor de interessene som står på spill, ikke har noen betydning for dem. Hvilken tenkelig grunn kan de ikke-jødiske amerikanerne ha til å dele jødenes hat og følge saktmodig i deres fotspor? Ett er ganske sikkert - innen et kvart hundreår er amerikanerne enten blitt voldsomt antisemittiske, eller også vil jødedommen ha slukt dem.

Skulle vi tape denne krigen, ville det bety at vi er blitt slått av jødene. Da vil deres seier være fullstendig. Men la meg skynde meg å føye til at den bare ville bli midlertidig. Det vil sikkert ikke bli Europa som tar kampen opp mot jødene, det vil sikkert bli De Forente Stater. Det er et land som ennå er for ungt til å ha oppnådd den modenhet som alderen gir og som lider av en uhyre mangel på politisk sans. For amerikanerne har alt hittil vært latterlig lettvint. Men erfaringer og vanskeligheter vil kanskje få dem til å modnes. Tenk bare et øyeblikk på hva de var den gang deres land ble født - en del individer som var kommet fra alle verdenshjørner, som skyndte seg fram på jakt etter lykken og som fant at et veldig kontinent sto til rådighet for dem, at det kunne stille deres sult, og at de kunne få det hele bare ved å ta det. Nasjonalbevisstheten er noe som

bare utvikler seg langsomt og gradvis, særlig i slike veldige områder som disse. Heller ikke må vi glemme at disse individene var kommet fra en mengde raser og ennå ikke var smeltet sammen av en nasjonalånds bånd. For et lett bytte for jødene!

De utskeielsene som jødene henga seg til i vårt land er ingen ting sammenlignet med de utskeielsene de bengir seg til og vil fortsette i stadig høyere grad å hengi seg til på sine nye jaktmarker. Det vil ikke gå lang tid før amerikanerne blir klar over at Roosevelt som de har beundret, er et avgudsbilde med leirføtter, og at denne jøderedne mannen i virkeligheten er en skadegjører - både fra De Forente Staters og fra hele menneskehetens synspunkt. Han har trukket dem med seg på en vei der de ikke hadde noe med å gå, og særlig har han tvunget dem til å ta aktiv del i en strid som ikke angår dem i det hele tatt. Hadde de eidd bare et minstemål av politisk instinkt, ville de ha holdt seg i sin ærefulle isolasjon, tilfreds med å spille rollen som voldgiftsmenn i denne striden. Hadde de vært litt mere modne og litt mere erfarne, ville de uten tvil forstått at den beste vei de ut fra sine store interesser kunne følge, ville være å forskanse seg godt, med ansiktet vendt mot et herjet Europa og med en årvåken nøytral holdning. Ved å blande seg inn, har de enda en gang spilt alt i hendene på sine jødiske utbyttere, og disse er ver denskloke og vet nøyaktig hva de gjør - men da naturligvis ut fra sitt eget spesielle jødiske synspunkt.

Hadde Skjebnen villet det så at De Forente Staters president i denne kritiske tiden hadde vært en annen enn Roosevelt, kunne det godt ha vært en mann som var i stand til å tilpasse den amerikanske økonomi til det 20. hundreårets behov og å bli den største presidenten siden Lincoln. Det som førte til krisen i 1930 var økende vanskeligheter - men i verdensmålestokk. Den økonomiske liberalisme viste seg ikke å være noe mere enn et foreldet slagord. Så snart man hadde forstått krisens betydning og de muligheter den åpnet, trengtes det ikke annet enn at man oppdaget egnede botemidler: Det er en oppgave som en stor president ville ha konsentrert seg om, og ved å gjøre det, ville han gitt sitt land en uangripelig stilling i verden. Naturligvis ville en klok president ha framelsker en interesse for internasjonale spørsmål blant sine landsmenn, og han burde ha oppmuntret dem til å vende blikket ut mot hele verden; men å kaste dem midt inn i et bikkjeslagsmål,

slik denne forbryteren Roosevelt gjorde, var den skjære galskap. Han har selvfølgelig ganske kynisk dradd fordel av deres uvitenhet, deres naivitet og deres letttroenhet. Han har fått dem til å se verden med jødedommens øyne, og han har ført dem inn på en vei som vil føre dem til den fullstendige katastrofen hvis de ikke tar seg sammen i god tid.

Amerikas saker har ikke vi noe med, og det ville være meg aldeles likegyldig hvordan det gikk med dem, hadde det ikke vært for den kjensgjerning at deres holdning har fått direkte tilbakevirkninger på vår skjebne og Europas. Det faktum at hverken vi eller de har noen kolonipolitikk, er enda et særtrekk som burde føre oss sammen. Tyskerne har aldri virkelig tolt noe imperialistisk kall. Jeg oppfatter de forsøk som ble gjort i slutten av det 19. hundreåret, som en tilfeldig episode i vår historie. Vårt nederlag i 1918 hadde i hvert fall den heldige følge at det hindret oss i å fortsette på den veien som tyskerne dumt nok hadde latt seg bli ført inn på da de ble påvirket av franskmennenes og britenes eksempel og ble misunnelige over resultater som de ikke hadde vett nok til å begripe var rent forbigående.

Det taler til fordel for Det Tredje Rike at vi ikke så med noen lengsel tilbake på en fortid som vi har forkastet. Tvertimot har vi besluttsomt og dristig vendt blikket mot framtiden, mot opprettelsen av store homogene enheter og mot en stor fastlandspolitikk. Det er ellers en politikk som på alle måter stemmer med den tradisjonelle amerikanske politikk - ikke å blande seg opp i andre kontinentets saker, og å forby andre å blande seg i Den Nye Verdens.

15

Tyskerne har alltid hatt hastverk. Tiden kjemper på Russlands side. Et folk med en tragisk fortid. Oppgaven for stor for én mann eller ett slektledd. Tyskerne har aldri opphørt å kjempe for sin eksistens.

25. februar 1945

Det er et faktum at vi alltid forkludrer allting fordi vi er tvunget til å handle i hast. Det å handle fort, betyr hos oss alltid å handle overilt. For å erverve tålmodighetens gave, måtte vi ha både tid og rom, og for øyeblikket har vi ingen av delene. Russerne er så heldige å ha begge deler, helt bortsett fra den tendens til uforstyrrelighet som er et karakteristisk trekk ved det slaviske temperament.

Videre har de takket være den marxistiske religion alt som skal til for å gjøre dem tålmodige. De er blitt lovet lykke her på jorden (et trekk som skiller den marxistiske religion ut fra den kristne) - men først i framtiden. Som den gode jøden han var, ventet jøden Mardochée Marx på Messias' gjenkomst. Han har stilt Messias-forestillingen inn i en ramme av historisk materialisme ved å hevde at jordisk lykke er en faktor i en nesten endeløs utviklingsprosess. «Lykken er innen rekkevidde for dere,» sier han, «det lover jeg dere. Men dere må la utviklingen ha sin gang og ikke prøve å påskynde sakene.» Menneskeheten faller alltid for slike forførelseskunster . . . Lenin fikk ikke tid, men Stalin vil føre det gode verk videre, osv. osv. Marxismen er en meget mektig kraft. Men hvordan skal vi vurdere kristendommen, dette Judaismens andre barn, som ikke vil gå lenger enn til å love de troende lykken i en annen verden? Tro meg, den er uten sammenligning den sterkeste!

Jeg selv har fått den skjebne å være tvunget til å prøve å utrette alt i løpet av et menneskelivs korte tidsrom. Til å hjelpe meg har jeg ikke annet enn en realistisk idealisme, basert på håndgripelige fakta; den gir løfter som ganske sikkert kan bli innfridd, men den forbyr meg å love bort månen. Hvor andre har hele evigheten til rådighet, har jeg ikke mere enn noen få korte, ynkelige år. Disse andre vet at de vil bli etterfulgt av andre igjen som vil fortsette der de selv slapp, som omhyggelig vil pløye i nøyaktig den samme furen med den samme plogen. Jeg er nå kommet til et stadium da jeg undrer meg på om det blant mine umiddelbare etterfølgere vil bli funnet en mann som er kallet til å løfte fakkelen og boere den videre når den er falt fra min hånd.

Det har også vært min skjebne å tjene et folk med en så tragisk fortid, et folk så ustadig, så omskiftelig som det tyske folk, og et folk som etter omstendighetene går fra den ene ytterligheten til den andre. Fra mitt eget synspunkt ville det ideelle vært først å sikre det tyske folks eksistens i

framtiden, dernest å forme en ungdom som var vokst opp i den nasjonalsosialistiske lære - og så å ha overlatt det til framtidige slektledd å utkjempe den uunngåelige krigen, dersom da ikke våre fiender ville vike skremt tilbake når de sto ansikt til ansikt med det tyske folks nye makt. Slik ville Tyskland både materielt og moralsk vært vel rustet. Det ville ha til sin rådighet en administrasjon, et diplomati og en hær der alle fra barnsben av var formet etter nasjonalsosialismens prinsipper. Den oppgaven jeg har tatt på meg, å heve det tyske folk til den plass i verden som tilkommer det, er uheldigvis ikke en oppgave som kan bli løst av en enkelt mann eller ett enkelt slektledd. Men jeg har i hvert fall åpnet tyskernes øyne for deres iboende storhet, og jeg har inspirert dem til opphøyet begeistring for tanken om en samling av alle tyskere i ett stort og uforgjengelig Rike. Jeg har sådd den gode sæd . . . jeg har fått det tyske folk til å innse betydningen av den kamp det fører for selve sin eksistens. Den dag vil komme da det får høste fruktene, og det er ikke noe i verden som kan hindre at dagen kommer. Det tyske folk er et ungt og sterkt folk, et folk med framtiden foran seg.

16

Churchills utakknemlighet. Det ulegelige bruddet kunne vært unngått. Det var av sentral betydning å komme det russiske angrepet i forkjøpet. Italia hindret at felttoget ble åpnet tidsnok. De katastrofale følgene av forsinkelsen. Min illusjon om at en forståelse med Stalin var mulig.

26. februar 1945

Beslutningen om et væpnet oppgjør med Russland tok jeg faktisk straks jeg var blitt overbevist om at Storbritannia var bestemt på å vise seg umedgjørlig. Churchill var helt ute av stand til å verdsette den sportsånd jeg hadde lagt for dagen da jeg avsto fra å fremkalle et ulegelig brudd mellom britene og oss. Vi ga jo avkall på å tilintetgjøre dem ved Dunkerque. Vi burde greidd å få dem til å forstå at det ville bringe dem uvurderlige fordeler dersom de godtok det

tyske hegemoni som var opprettet i Europa, en tingenes tilstand som de alltid hadde satt seg mot gjennomføringen av, men som jeg hadde gjennomført uten vanskeligheter.

Alt i slutten av juli, dvs. en måned etter at Frankrike var slått, ble jeg klar over at freden enda en gang var glidd utenfor vår rekkevidde. Noen uker senere visste jeg at vi ikke ville greie å gjøre invasjon i Storbritannia før høststormene satte inn, fordi jeg ikke hadde greidd å vinne fullstendig herredømme i luften. Jeg innså med andre ord at vi aldri ville greie å gjøre invasjon i Storbritannia.

Russernes holdning sommeren 1940, den kjensgjerning at de hadde slukt de baltiske stater og Bessarabia mens vi selv var opptatt i vest, levnet meg ingen illusjoner om deres hensikter. Selv om jeg skulle ha beholdt noen illusjoner, ville Molotovs besøk i november vært nok til å spre dem. Jeg lot meg ikke føre bak lyset av de forslagene som Stalin la fram for meg etter at hans minister var vendt tilbake. Denne uforlignelige og uforstyrrelige utpressaren Stalin prøvde igjen å vinne tid for å konsolidere sine framskutte baser i Finnland og på Balkan. Han prøvde å leke katt og mus med oss.

Fra mitt synspunkt lå tragedien i den kjensgjerning at jeg ikke kunne angripe før den 15. mai, og skulle jeg ha hell med meg i mitt første innledningsslag, var det av sentral betydning at jeg ikke åpnet angrepet senere enn på denne dato. Stalin kunne imidlertid åpnet sitt angrep langt tidligere. Hele vinteren 1940 og enda mere våren 1941 var jeg besatt av tanken om at russerne kunne ta offensiven. Nå gikk det slik at de italienske nederlagene i Albania og Kyrenaika reiste en liten opprørsstorm på Balkan. Indirekte var de også et slag mot troen på vår uovervinnelighet, slik den var til stede både hos venner og fiender.

Dette var den eneste grunnen til Jugoslavias kuvending, en hending som tvang oss til å trekke Balkan inn i krigen; og dette var noe jeg hadde ønsket å unngå for enhver pris. For hvis vi først ble engasjert på denne kanten, kunne vi lett blitt fristet til å rykke enda lenger fram. Jeg behøver vel ikke å peke på at våren 1941 kunne vi i en fart ha befridd hele Det Nære Østen med bare en liten del av de styrkene som vi skulle bruke mot Russland. Men å fjerne de nødvendige styrkene fra deres plass i vår slagorden på dette tidspunktet, ville betydd at vi løp risiko for indirekte å gi

Russland signal til å angripe. Det ville angrepet om sommeren eller senest om høsten, og da under forhold som for oss ville vært så katastrofale at vi aldri kunne håpet på seier.

Når det gjelder de jøderedne demokratiene, har russerne elefantens tålmodighet. De vet med absolutt sikkerhet at før eller senere, og uten at de behøver å ty til krig, vil det lykkes dem å opprette et herredømme over dem, takket være de indre motsetninger som river dem opp, den serie av økonomiske kriser som det ikke ser ut til at de kan slippe unna, og marxismens mektige tillokkelse som de er særlig sårbare for. Men de vet også at når det gjelder Det Tredje Rike, er situasjonen ytterst forskjellig. De vet at vi vil utklasse dem på alle konkurranseområder, og det enda mere i fred enn i krig.

Forklaringen på denne tålmodigheten som russerne legger for dagen, er å finne i deres filosofi som tillater dem å unngå risikoer og å vente - ett år, ett slektledd, om nødvendig ett hundreår - til tiden er moden for gjennomføringen av deres planer. Tiden betyr ingenting for dem. Det er riktig nok at marxismen har lovet dem et paradis på jorden - men slett ikke i dag, ikke engang i morgen, men en gang i den tåkete, ubestemte framtiden.

Trass i denne tålmodigheten som danner ryggraden i deres makt, kunne russerne stå som passive tilskuere til ødeleggelsen av Storbritannia; for i dette tilfelle da USA og Japan på sett og vis gjensidig ville oppheve hverandre, ville russerne stå ansikt til ansikt med oss - og de ville stå alene. Og dermed ville det være hevet over tvil at den lange strid mellom oss ville bli avgjort i vår favør, på det sted og det tidspunkt vi selv valte.

Siden jeg selv følte meg tvunget til å ta beslutningen om å gjøre opp regnskapet med bolsjevismen med våpenmakt og siden jeg faktisk kom fram til denne beslutningen på selve årsdagen for undertegningen av Moskva-pakten, har jeg all grunn til å tro at Stalin var kommet til en tilsvarende beslutning alt før han undertegnet pakten.

Et helt år holdt jeg fast ved håpet om at en forståelse som i hvert fall var ærlig og oppriktig ment selv om den ikke var ubetinget vennskapelig, kunne bli opprettet mellom Det Tredje Rike og Stalins Russland. Jeg forestilte meg at etter

femten år ved makten hadde nok realisten Stalin kvittet seg med den tåkete marxistiske ideologien og at han bare beholdt den som et giftstoff utelukkende for bruk utad. Når han så brutalt hadde halshogd den jødiske intelligentsia som hadde gjort ham så store tjenester ved ødeleggelsen av Tsar-Russland, oppmuntret det meg i denne troen. Jeg gikk ut fra at han ikke ønsket å gi disse samme jødiske intellektuelle sjansen til å bringe til fall det totalitære riket han hadde bygd dette stalinistiske riket som i alle vesentlige trekk bare er den åndelige arvtaker etter Peter den Stores rike.

I en ånd av ubøyelig realisme på begge sider kunne vi skapt en situasjon der en varig forståelse ville vært mulig - ved nøyaktig å definere de interessesfærer hver av partene skulle få seg tildelt, ved å innskrenke vårt samarbeid strengt til det økonomiske området, og da på en slik måte at begge parter kunne trukket fordeler av det. Kort sagt en forståelse som man måtte våke over med ørneblikk og med en finger på avtrekkeren!

17

Europas siste sjanse. Napoleon og kampen for å vinne freden. Napoleons plage og min egen. Storbritannia sperrer alltid veien for oss. De som drar fordeler av splittelse i Europa.

26. februar 1945

Jeg har vært Europas siste håp. Hun viste seg ute av stand til å fornye seg ved frivillig reform. Hun viste seg utilgjengelig for sjarme og overtalelse. For å ta henne, måtte jeg bruke vold.

Europa kan bare bli bygd på et fundament av ruiner. Ikke materielle ruiner, men ruiner av etablerte interesser og økonomiske koalisjoner, av åndelig stivhet og perverse fordommer, av foreldede idiosynkrasier og sneversynthet.

Europa må bli bygd i samsvar med de interesser som er felles for alle, uten hensyn til enkeltpersoner. Napoleon forsto det fullkomment.

Jeg kan - kanskje bedre enn noen annen - forestille meg de kvaler Napoleon led. Han lengtet etter fredens triumf og var likevel nødt til å fortsette med å føre krig uten stans og uten å se noen utsikt til stans - og likevel holdt han fast ved det evige håpet om til slutt å oppnå fred. Jeg har selv lidd de samme kvaler siden sommeren 1940. Og alltid har det vært dette Storbritannia som sperret Europas vei til blomstring. Men nå er det alderstegent og svekket, selv om det ikke er mindre fordervet og ondt. Og i denne negative og naturstridige opptreden har det så fått støtte fra De Forente Stater som selv blir inspirert og egget fram av den internasjonale jødedommens makter som har blomstret, og håper at de lenge skal fortsette å blomstre, som følge av vår splittelse.

18

Et nederlag som nødvendigvis må bli fullstendig. Riket blir hakket opp i beter av erobrerne. Det evige Tyskland vil reise seg igjen. Regler for hvordan de trofaste bør oppføre seg. Storbritannia og Italia er tenkelige allierte, om bare . . . Et Frankrike som er degenerert og uforsonlig i sitt fiendskap. Mens man venter på at de afrikanske og asiatiske folkene vil reise seg. USA og Russland ansikt til ansikt. Et Russland som er befridd for marxismen. Skrøpeligheten i den amerikanske kolossen. De utsultede folks rettigheter. De sjanser et modig folk har til å overleve.

Den 2. april 1945

Er det vår skjebne å bli slått i denne krigen, blir vårt nederlag knusende og totalt. Våre fiender har kunngjort

sine mål på en måte som fratar oss alle illusjoner om deres hensikter. Jødene, de russiske bolsjeviker og det sjakal-kobbelet som følger med og bjeffer i hoelene på dem - vi vet at ingen av dem vil legge våpnene vekk før de har ødelagt og tilintetgjort det nasjonalsosialistiske Tyskland og redusert det til en ruinhaug. I en uhyggelig konflikt som denne, i en krig der to så fullstendig uforenelige ideologier står overfor hverandre, kan konflikten nødvendigvis bare bli løst ved at den ene eller den annen side blir totalt ødelagt. Det er en strid som begge sider må føre videre til de er fullstendig utmattet; og vi for vår del vet at vi skal kjempe videre til seieren er vunnet eller til vår siste blodsdråpe er utgytt.

Det er en grusom tanke. Det fyller meg med redsel å tenke på at vårt rike blir hakket i småbeter av seierherrene, at våre folk blir utsatt for bolsjevikenes og de amerikanske gangsternes ville utskeielser. Men selv ikke disse utsiktene kan rokke min uovervinnelige tro på det tyske folks framtid. Jo mere vi lider, jo mere strålende blir gjenreisingen av det evige Tyskland! Det er et karakteristisk trekk ved det tyske sinn at det synker ned i sløvheten nettopp når det synes sikkert at selve nasjonens eksistens står på spill, og dette kan enda en gang komme oss til gode. Men hva meg personlig angår, kunne jeg ikke tåle å leve i Tyskland i den overgangsperioden som ville følge Det Tredje Rikes nederlag. Den vanæren og det forræderiet vi opplevde i 1918 vil ikke være noen ting i sammenligning med det vi nå kan vente oss. Det trosser all begripelse at noe slikt kunne hende etter tolv års nasjonalsosialisme.

Min forestillingsevne svikter ved tanken på et Tyskland som deretter vil være berøvet sin elite som førte det til heroismens høyeste tinder, og som vil vasse i sumpen i mange, mange år.

Hvilke råd kan vi da gi, hvilke oppførselsregler kan vi anbefale til dem som overlever uten å ha tatt skade på sjel og hjerte? Det herjede tyske folket som er overlatt til seg selv og alene må finne veien til sin redning, som eksisterer utelukkende for å redde hva det bærer i sin varetekt gjennom nattens dystre mørke, må spontant anstrenge seg til sitt ytterste for å respektere de raselovene vi fastsatte for det. I en verden som blir mere og mere pervertert takket være det jødiske virus, må et folk som har holdt seg

immunt mot dette virus tre fram som det seirende i det lange løp. Fra dette synspunkt kan nasjonalsosialismen med rette gjøre krav på folkets evige takknemlighet fordi det har eliminert jøden fra Tyskland og Mellom-Europa.

Den andre oppgaven som burde oppta Tyskland i etterkrigstiden, vil være å sørge for at enheten av alle tyske raser blir bevart og gjort uoppløselig. Våre egenskaper kan bare nå sin fulle utfoldelse når vi står samlet, når vi holder opp med å være prøyssere, bayrere, østerrikere, rhinlendere, når vi blir tyskere rett og slett. Prøysserne var de første som samlet tyskerne i ett rike under Bismarck, og ved dette ga de det tyske folk anledningen til å vise at de var det fremste folket i Europa. Ved å samle dem alle i Det Tredje Rike, har jeg selv satt dem i gang med å spille rollen som arkitektene for et nytt Europa. Hva framtiden enn bringer, må tyskerne huske hvor livsviktig det er at de støter ut alle elementer som skaper splid dem imellom, og de bør utrettelig gjennomføre alle tiltak som bidrar til å bevare denne enheten.

Hva andre land angår, er det ikke mulig å slå fast stive regler fordi situasjonen er i stadig forandring. For tyve år siden skrev jeg at det for Tyskland bare fantes to mulige allierte i Europa - Storbritannia og Italia. Hendingenes gang i denne perioden har ikke vært slik at den gjorde det mulig å gjennomføre en politikk som ville vært den logiske følge av min uttalelse. Britene utøvde riktignok fremdeles sin imperiemakt, men de hadde ikke lenger de moralske egenskaper som var nødvendige for å bevare deres rike. Det så ut som om de dominerte verden; i virkeligheten ble de selv dominert av jødene. Italia hadde prøvd å etterligne det klassiske Roma. Det hadde alle de romerske ambisjonene, men det savnet de to helt vesentlige tingene som hadde vært knyttet til ambisjonene - beslutsom ånd og materiell makt. Det eneste trumfkort det satt med, var en ekte tomers førerskap. For en tragedie for denne mannen! Og for en tragedie for dette landet! For et folk - som for et individ - er det tragisk å ha ambisjoner og å savne både de midlene som skal til for å realisere dem, og alt håp om å få disse midlene.

Tilbake står Frankrike. For tyve år siden skrev jeg hva jeg tenkte om Frankrike. Det var og er det tyske folks dødsfiende. Dets stadige degenerasjon og dens hyppige nervekriser har noen ganger fått oss til å tillegge dets

handlinger en minimal betydning. Skulle det fortsatt bli stadig svakere, noe som virker sannsynlig, vil vi ikke i dette ha noen grunn til å nære mindre mistillit til det. Frankrikes militære makt er nå bare et minne, og sett utelukkende fra dette synspunktet kan dere være trygge på at det aldri igjen vil volde oss et øyeblikks bekymring. Hva som enn kan bli utfallet av denne krigen, har den i hvert fall plasert Frankrike i den kategorien det hører hjemme i - blant maktene av femte klasse. Men selv slik kan det enda være en kilde til fare for oss, takket være dets ubegrensede evne til å korrumpere og dets uetterlignelige ferdighet i utpressingens kunst.

Våre paroler må derfor være: mistillit og årvåkenhet. La tyskerne passe på at de aldri lar seg dysse i søvn av denne sireneris sang!

Mens det derfor ikke er mulig å holde seg til stive prinsipper i forholdet til fremmede land og man alltid må være rede til å tilpasse politikken etter de skiftende forhold, kan det ikke desto mindre bli slått tillitsfullt fast at Tyskland alltid vil rekruttere sine mest standhaftige venner blant de folkene som er aktivt motstandsdyktige mot den jødiske smitte. Jeg er sikker på at japanerne, kineserne og Islams folk alltid vil stå oss nærmere enn f.eks. Frankrike, trass i at vi er blods-beslektet. Det er en tragedie at Frankrike stadig er degenerert gjennom hundreårene og at dets overklasse er blitt pervertert av jødene. Frankrike er nå fordømt til å føre en jødisk politikk.

Når Riket har lidd nederlag og man ennå venter på at de asiatiske, de afrikanske, kanskje også de søramerikanske nasjonalismene vil utvikle seg, blir det bare to stormakter igjen i verden som er i stand til å stå mot hverandre - De Forente Stater og Sovjetrussland. Både historiens og geografiens lover vil drive disse to maktene til en kraftprøve, enten militært eller på det økonomiske og ideologiske område. De samme lovene gjør det uunngåelig at begge de to maktene blir Europas fiender. Og like sikkert er det at begge disse maktene før eller senere finner det ønskelig å søke støtte hos den eneste , store nasjon som er igjen i Europa - det tyske folk. Med alt det ettertrykk jeg er i stand til å legge på ordene, sier jeg at Tyskland for enhver pris må unngå å spille rollen som brikke i noen av leirene.

På dette tidspunktet er det vanskelig å si hva som vil være mest skadelig for oss på det ideologiske plan - den jøderedne amerikanismen eller bolsjevismen. Det er mulig at russerne under hendingenes press vil kvitte seg fullstendig med den jødiske marxismen, da bare for å reinkarnere panslavismen i dens mest glødende og ville form. Hvis amerikanerne på sin side ikke greier raskt å kaste av seg New York-jødedommens åk (den har samme intelligens som en apekatt når den skjærer av den grenen den sitter på), vel - da vil det ikke vare lenge før de går under, uten engang å ha nådd modenhetsalderen. De kombinerer rådigheten over slik uhyre materiell makt med en så uhyre mangel på intelligens, at dette faktum minner oss om et barn rammet av elefantsyke. Man kan med god grunn sperre seg om ikke dette er et tilfelle av soppsivilisasjon som er bestemt til å forsvinne like fort som den oppsto.

Hvis Nordamerika ikke greier å utvikle en mindre pueril doktrine enn den som i dag tjener dem som et slags moralsk partoutkort og som er basert på høye, men illusoriske prinsipper og på såkalt kristen vitenskap, da er det et spørsmål som det kan holde seg lenge som et overveiende hvitt kontinent. Det vil snart bli tydelig at denne kjempen på leirføtter etter sin iønefallende oppstigning bare har akkurat nok kraft igjen til å fremkalle sitt eget fall. Og for en sjanse dette plutselige sammenbruddet ville by de gule raser! Både fra rettferdighetens og historiens synspunkt vil de kunne støtte sin invasjon på det amerikanske kontinentet med akkurat de samme argumentene (eller samme mangel på argumenter) som europeerne kunne bruke i det 16. hundreåret. Deres veldige og underernærte menneskemasser vil gi dem den eneste rett historien anerkjenner - sultende folks rett til å stille sin sult, alltid da på den forutsetning at kravet blir godt understøttet med makt!

I denne grusomme verden som to store kriger igjen har kastet oss ut i, er det da åpenbart at de eneste hvite folk som har noen sjanse til å overleve og blomstre, er de som vet å bære lidelser og som enda bevarer motet til å kjempe til døden, selv når alt ser håpløst ut. Og de eneste folkene som vil ha rett til å rose seg av disse kvalitetene, vil bli de som har vist seg i stand til å rense jødedommens dødelige gift ut av sitt system.

HOME

MEIN KAMPF, ADOLF HITLER			
Svenska	English	German	French

THE POLITICAL TESTAMENT OF ADOLF HITLER					
French	English	German	Italian	Spanish.	Norsk

Judaism =Racism, Domination, Dccupation

| English | French | Deutsch | Svenska | Portug | Russian | Spanish |

The Protocols of Zion

| English | French | Deutsch | Svenska | Portug | Russian | Spanish | Italian | Danish |